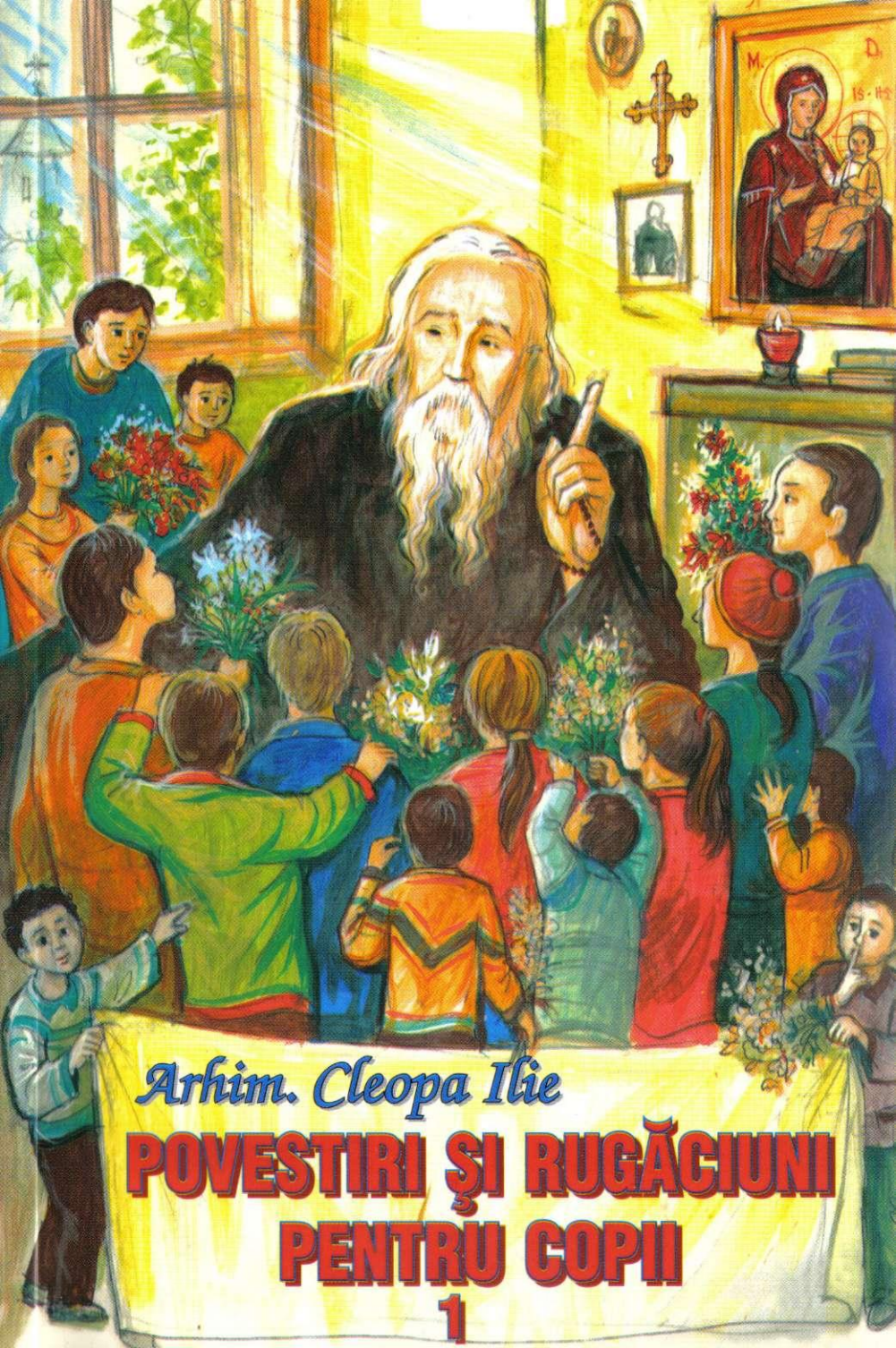

Arhim. Cleopa Ilie
**POVESTIRI ȘI RUGĂCIUNI
PENTRU COPII**

Arhim. Cleopa Ilie

*POVESTIRI și RUGĂCIUNI
PENTRU COPII*

1

Arhim. Cleopa Ilie

*POVESTIRI și RUGĂCIUNI
PENTRU COPII*

1

*Cu binecuvântarea
I. P. S. Daniel
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei*

*Editura Mănăstirea Sihăstria
2006*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLEOPA ILIE, arhimandrit

Povestiri pentru copii / arhim. Cleopa Ilie. –
Vânători-Neamț: Mănăstirea Sihăstria, 2006 -
2 vol.

ISBN 973-7897-14-5

Vol. 1: Povestiri și rugăciuni pentru copii. -
2006. – ISBN 973-7897-13-7

821.135.1-93-97

MARE-I DUMNEZEU!

*E*ra în Constantinopol un argintar care făcea ceasuri, inele, brățări și lucruri pentru sfânta biserică: potire, Evanghelii, discuri, vase pentru Sfânta Masă, orice. Și era foarte credincios. El avea o vorbă: „Mare-i Dumnezeu!”. Dar femeia lui îl ocăra că prea des zicea așa. El, la orice cuvânt, zicea: „Mare-i Dumnezeu!”. Unul dacă îi spunea ceva, el zicea: „Da, măi creștine, că mare-i Dumnezeu!”. Altul îi spunea că o să pățească ceva, el zicea: „Nu-i nimic, că mare-i Dumnezeu!”. Unul îl lăuda, iar el zicea: „Mare-i Dumnezeu!”. Altul îl ocăra, iar el zicea: „Nu-i nimic, că mare-i Dumnezeu!”. Atât de des zicea cuvântul acesta, încât toți ziceau: „Hai la argintarul cela care zice că mare-i Dumnezeu”. Și veneau foarte mulți la el.

„Frate, să-mi faci un inel”. „Fac, frate, că mare-i Dumnezeu!”. „Îmi spoiești un potir?”.

„Spoiesc, că mare-i Dumnezeu!”. „Ai să-mi îmbraci o Evanghelie?”. „Îmbrac, că mare-i Dumnezeu!”. „Îmi faci o brățară?”. „Fac, frate, că mare-i Dumnezeu!”.

A auzit și împăratul Leon cel înțelept – că era pe timpul lui – că este un argintar care la tot cuvântul zice: „Mare-i Dumnezeu”. Și a zis: „Am să-l ispitesc eu, să vedem dacă zice din credință sau s-a obișnuit să zică așa!”. Împăratul s-a deghizat, s-a îmbrăcat civil și s-a dus la acest argintar cu un inel foarte scump. La inel avea o piatră, care se cheamă „piatra ostrelului”, cea mai scumpă piatră, care foarte greu se găsește. Este un peștișor mititel care stă lipit de fundul oceanului și are un singur ochi în spate.

Cât de greu se găsește acest peștișor! Dar în el se găsește această piatră numită „ostrel”. Cât îl caută scafandrii și marinarii! „Măi, dacă găsim o piatră de ostrel, cumpărăm atâtea mii de palate!”. Atât este de scumpă. Ei, un împărat merita să aibă o piatră de ostrel! De unde o fi primit-o el moștenire! Și piatra era mărișoară și pusă la inel.

Se duce împăratul deghizat la acest argintar:

– Bună ziua, meștere!

– Bună ziua, frate, că mare-i Dumnezeu!

– Poți să-mi repari un inel?
 – Repar, domnule, că mare-i Dumnezeu!
 Unde-i inelul?
 – Uite, este împachetat aici!
 – Pune-l acolo, domnule, pe raft, că mai sunt niște inele!
 – Bagă de seamă, că inelul meu are o piatră scumpă!
 Dar împăratul luase piatra.
 – Lasă-l, domnule, că mare-i Dumnezeu!
 Pune-l în cutia aceea!
 Nici nu s-a uitat la el, că era foarte ocupat.
 – Măi, dar ia seama, să nu lipsească piatra mea! Am o piatră scumpă.
 Dar nu i-a spus ce fel de piatră are.
 – Frate, nu lipsește, că mare-i Dumnezeu!
 – Când să vin? Când este gata inelul?
 – Să vii după opt zile! Că mai am de lucru niște Sfinte Vase și am să curăț și inelele acelea, că sunt mai multe adunate.
 – Dar atunci este gata?
 – Gata, domnule, că mare-i Dumnezeu!
 – Bună ziua!
 – Bună ziua, că mare-i Dumnezeu!

Dar împăratul luase piatra de la inel și, cum Constantinopolul era pe malul mării, a aruncat piatra în mare. Ce-a zis: „O pierd! Dar să vedem, aceuia care zice că mare-i Dumnezeu, i-o scoate Dumnezeu din mare?”. Și a azvârlit-o în mare.

După opt zile vine la dânsul împăratul, tot deghizat.

– Mă cunoști, frate?

– Te cunosc, domnule, că mare-i Dumnezeu!

Mi-ai dat un inel la reparat.

– Dar l-ai reparat?

– Da!

– Dar piatra o mai are?

– Domnule, zice argintarul, eu am reparat inelul, dar n-am găsit piatră la el!

– Oho! Tu știi cu cine vorbești? Eu sunt împăratul Leon!

Și-a dat la o parte hainele și îi arată insignele împărătești.

– Și ce dacă ești împăratul?

– Dacă nu-mi dai piatra, capul jos!

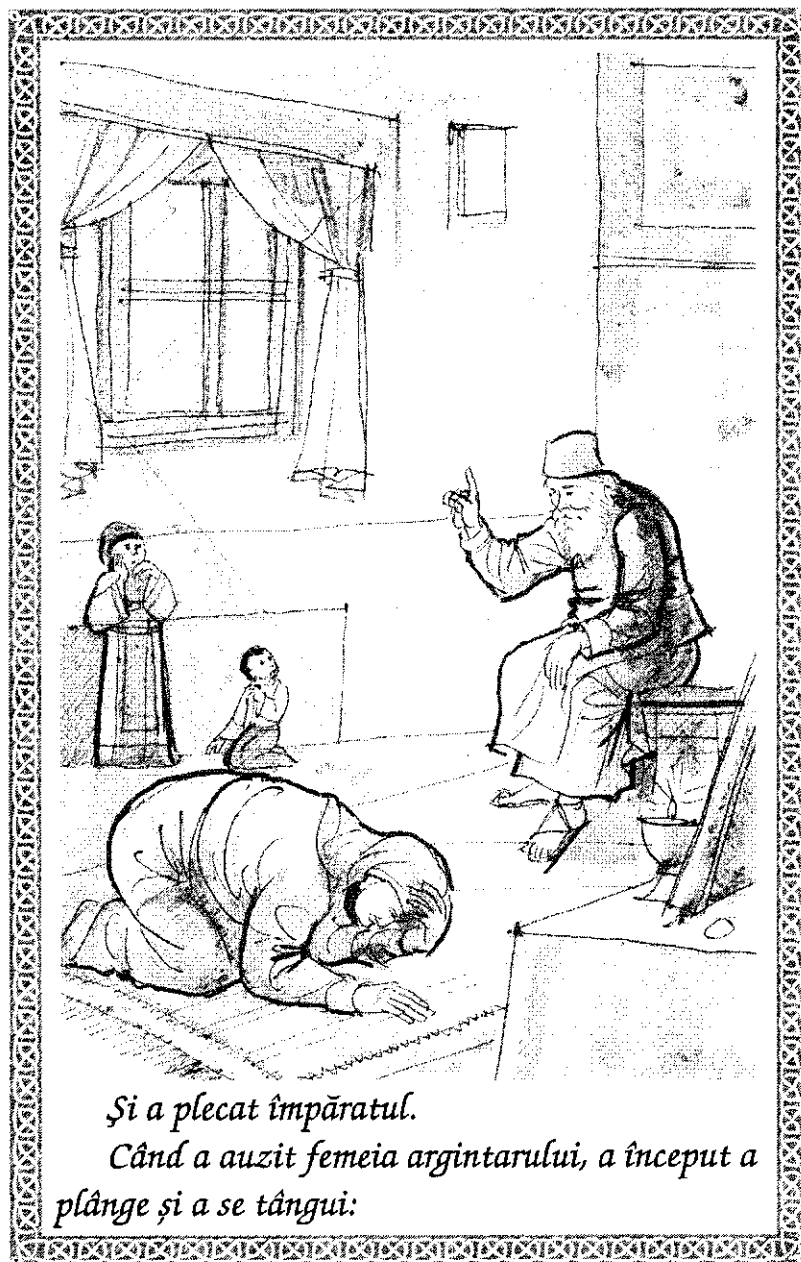
– Nu-i nimica, măria ta, că mare-i Dumnezeu!

– Nu că mare-i Dumnezeu! Ți-arăt eu ție cât este de mare! Dacă nu-mi pui piatra la inel în trei zile, te execut.

– Măria ta, dacă mă lași trei zile, mare-i Dumnezeu, cred că ți-o pun!

– Dar de unde să pui tu o piatră ca aceea? Te văd eu! Uite, ai trei zile în care să pui înapoi piatra!

Și a plecat împăratul.

Când a auzit femeia argintarului, a început a plânge și a se tângui:

– Vai de mine, ai pierdut piatra de la inelul împăratului!

– Măi, femeie, taci din gură, că mare-i Dumnezeu!

– Măi, omule, zice ea, păi împăratul peste trei zile îți taie capul! Dar îmi va tăia și mie capul și la toți! Auzi că a avut o piatră scumpă, de ostrel.

– Femeie, taci din gură, că mare-i Dumnezeu!

– Ia uite-l, măi, ce spune!

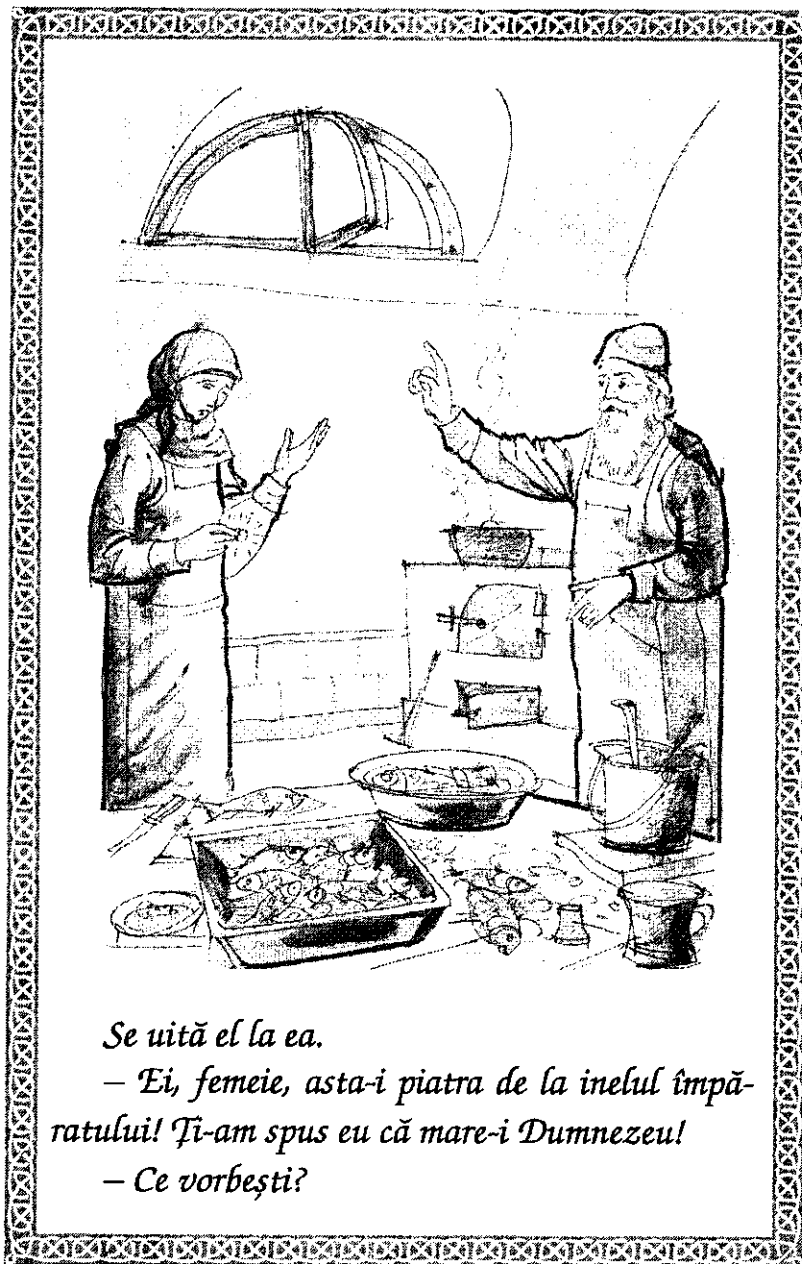
Și a început a-l ocări, dar el avea credință în Dumnezeu. Femeia, fiind amărâtă în ziua aceea, s-a dus și ea la piață să cumpere niște pește și se gândea: „Vai de mine, de-acum îți taie capul! Dacă a fost împăratul! Și auzi ce piatră scumpă a avut?”. Copiii tot la fel ziceau:

– Vai de noi, tăticule!

– Măi băieți, mare-i Dumnezeu! Vedeți-vă de treabă.

Când vine femeia acasă – avea pești mari, a cumpărat din piață – și când junghie primul pește, în stomacul lui găsește o pietricică, dar ea nu cunoștea. Frumoasă, foarte tare strălucea.

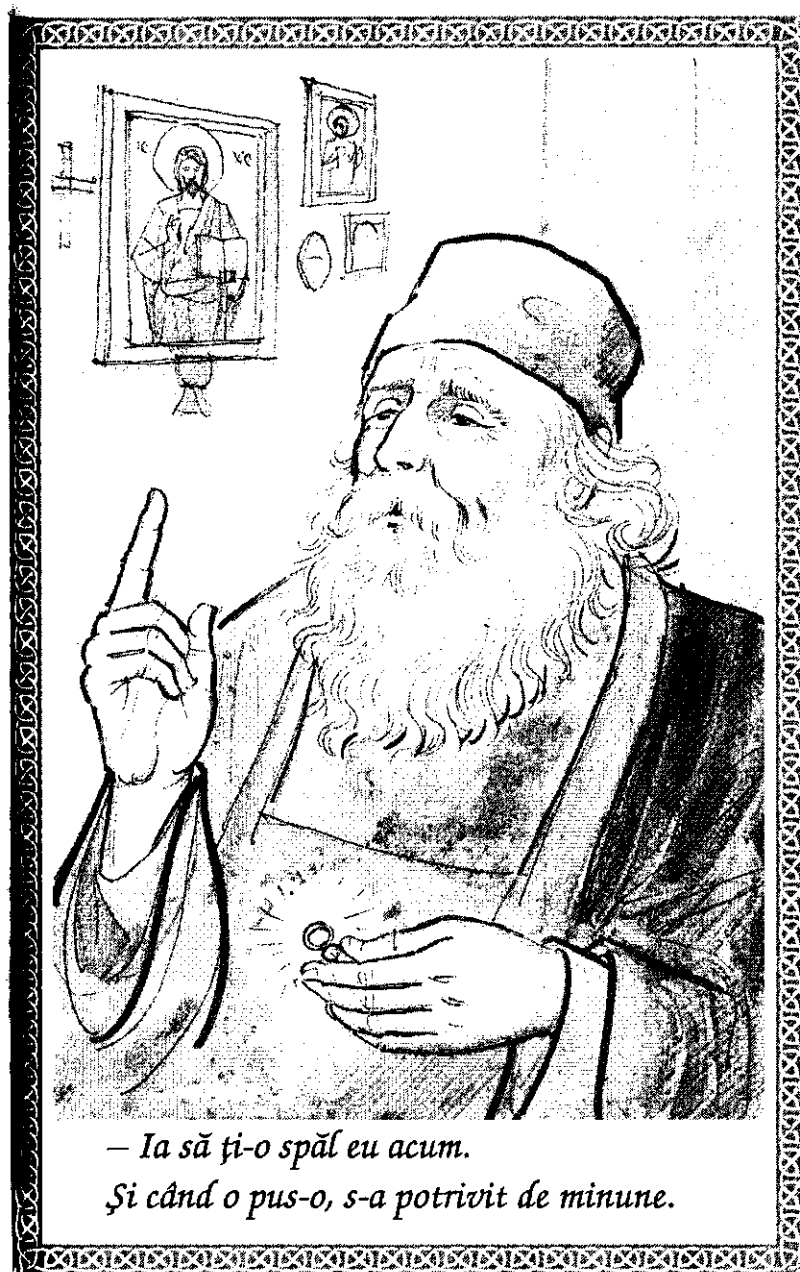
– Ia vezi, măi bărbate, ce-i asta? Când am tăiat peștele am găsit-o aici.

Se uită el la ea.

– Ei, femeie, asta-i piatra de la inelul împăratului! Ți-am spus eu că mare-i Dumnezeu!

– Ce vorbești?

– Ia să ți-o spăl eu acum.

Și când o pus-o, s-a potrivit de minune.

– Ehei, lasă că i-o curăț eu bine și i-o pun!
Taci din gură! Vezi că-i mare Dumnezeu?

El ia inelul, îl curăță bine, curăță și piatra și i-o pune la loc. Împăratul vine la trei zile, de data asta îmbrăcat în uniformă.

– Mă cunoști?

– Te cunosc, măria ta, că mare-i Dumnezeu!

– Gata-i inelul?

– Gata, măria ta, că mare-i Dumnezeu!

– Piatra ai pus-o?

– Am pus-o, măria ta, că mare-i Dumnezeu!

– Te văd eu cât îi de mare! Adu inelul încoace!

Vine împăratul și când se uită la inel, se uită bine, îl întoarce pe toate fețele și zice:

– Măi omule, dacă piatra asta am scos-o eu de aici și am aruncat-o în mare și o văd aici înapoi, cu adevărat zic și eu că mare-i Dumnezeu! Cum ai găsit-o? Cine ți-a adus-o? Unde s-a putut găsi o piatră de asta, cât o împărăție de scumpă?

– Măria ta, mare-i Dumnezeu! Uite, femeia a adus pește de la piață și a găsit-o în stomacul unui pește.

Atunci împăratul a zis:

— De azi înainte ești sfetnicul meu și te țin lângă mine toată viața, că am cunoscut că tu nu zici „mare-i Dumnezeu” numai din gură. Tu, când zici cuvântul acesta, îl zici din adâncul inimii și ai credință cu adevărat lucrătoare în Dumnezeu, credință statornică și neclintită în puterea lui Dumnezeu. Tu ai o credință așa de tare, încât la toate reușești, că Dumnezeu este cu tine, că tu nu zici numai cu limba, ci crezi din inimă. Ești adevărat credincios.

Din ziua aceea l-a luat sfetnic la palat. Și așa, pe acel argintar, cu credința lui că „mare-i Dumnezeu”, l-a făcut Dumnezeu mare pe pământ și sigur că și în cer, după moartea lui.

VALOAREA CREDINȚEI

Îmi aduc aminte de un filosof, care a venit la Socrate, alt filosof. Și acela avea o femeie foarte talentată. Și a început să spună:

– Domnule, am o femeie așa de frumoasă! Celălalt era la o masă cu un creion în mână și hârtie și a scris un zero.

– Femeia mea-i de neam mare; taică-său a fost ministru.

Celălalt a mai scris un zero.

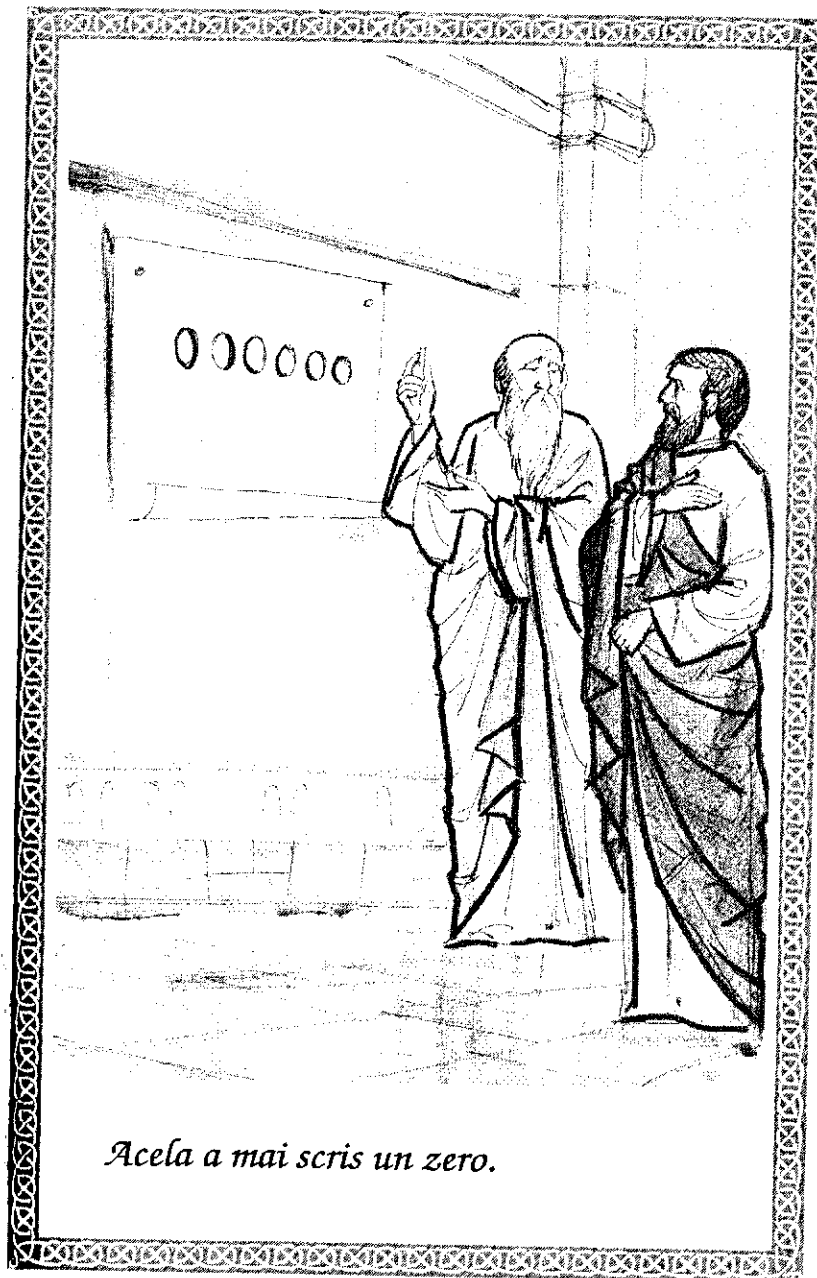
– Femeia mea îi sănătoasă ca oul, n-a fost bolnavă și nu-i bolnavă.

Acela a mai scris un zero.

– Femeia mea îi foarte învățată.

Acela a mai scris un zero.

– Femeia mea știe să lucreze lucruri de menaj, să facă prăjituri de tot neamul, bucate la mese mari.

Acela a mai scris un zero.

— Femeia mea știe să coase broderii artistice, coase flori, împletește, face flanele cu mașina sau cu mâna. Uite câte talente are femeia mea!

Acela a mai scris un zero.

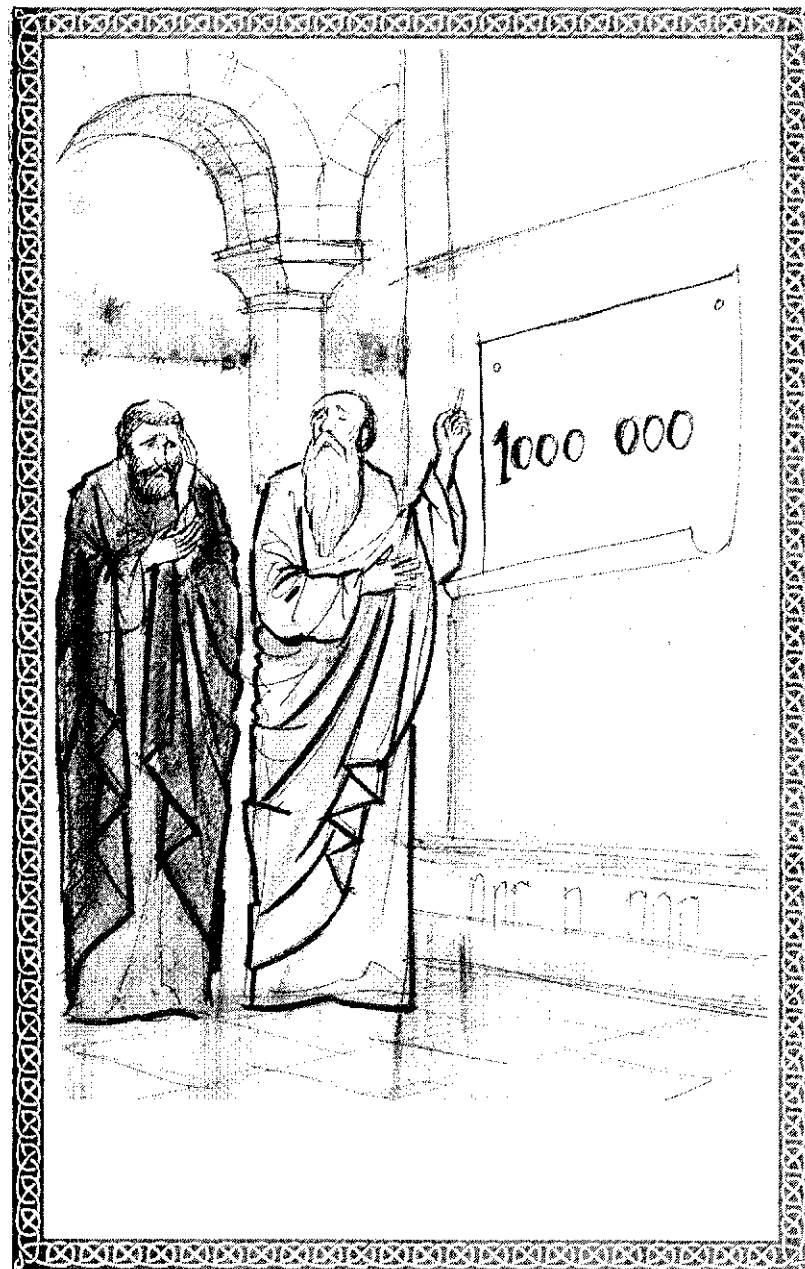
La urmă a adăugat primul:

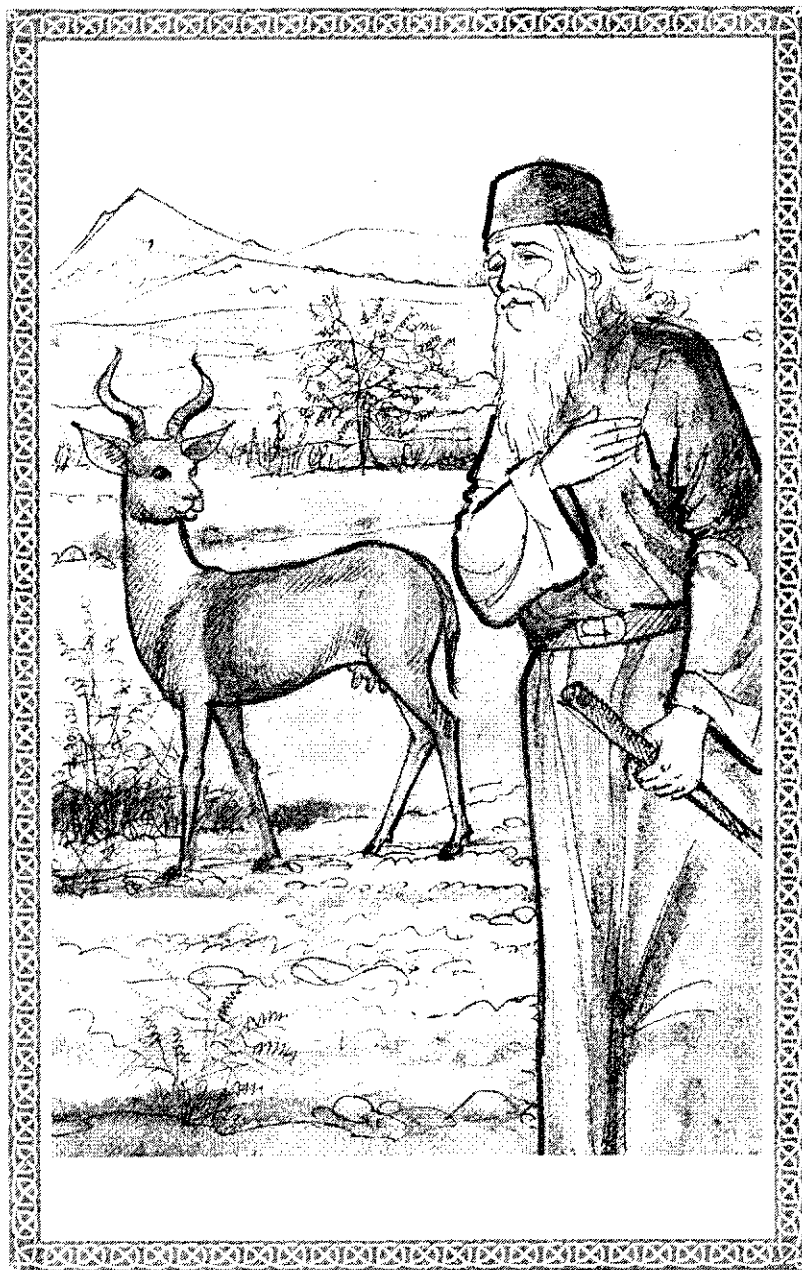
— Femeia mea are frica lui Dumnezeu și este credincioasă!

Acela a pus un unu înaintea, pusese șase zerouri. Unu urmat de șase zerouri face un milion. Și a spus:

— Ia, acum i-am dat valoare femeii tale. Nu când ai spus că-i frumoasă și învățată și sănătoasă și știe multe să facă, pentru că dacă îi lipsea frica lui Dumnezeu, toate erau la dânsa egal cu zero, nule, nimic!

Așa se întâmplă și cu bărbatul, ca și cu femeia aceea și cu orice om. Poate să aibă toate talentele, poate să știe toate meseriile din lume, poate să cunoască toate științele lumii, dacă îi lipsește frica lui Dumnezeu, îi lipsește școala înțelepciunii și omul acesta nu-i bun de nimic.

SFÂNTUL MARCU DIN MUNTELE FRACESC

A fost în vremea Sfântului Antonie cel Mare un sfânt părinte, cu numele Serapion, care a mers toată viața prin munți și locuri pustii spre a descoperi pe marii pustnici și sihăștri ce locuiau departe de lume și pentru a le scrie viața lor sfântă și minunată. Acesta a mers odată în pustia cea mai dinăuntru a Egiptului, la Părintele Ioan, starețul. Și luând blagoslovenie de la dânsul, fiind foarte obosit de drumul lung, s-a dus să se odihnească. Adormind, a văzut în vedenie că au apărut înaintea lui doi sihăștri, care spuneau între ei: „Acesta este Arva Serapion”. Apoi unul dintr-înșii zise către el: „Frate Serapioane, cât de mult te-ai ostenit în viață ca să descoperi oameni sfinți prin pustietăți și să le scrii viața, dar la Arva Marcu, cel ce viețuiește în muntele Fracesc din Etiopia, încă n-ai ajuns; căci între toți pustnicii de prin pustietăți,

nu este nimeni ca acest Marcu, care este de o sută treizeci de ani, având nouăzeci și cinci de ani de când se ostenește în pustie. Iar unii dintre cei ce sunt întru lumina vieții celei veșnice au fost la dânsul și i s-au făgăduit că îl vor primi la ei”.

Acestea vorbindu-le acei sihaștri către Avva Serapion, el s-a deșteptat, dar nu a văzut pe nimeni. După aceea a spus despre aceasta lui Avva Ioan, starețul, care i-a zis: „Fiule, într-adevăr este dumnezeiască această vedenie; dar unde este muntele Fracesc?”. Și i-a zis lui Avva Serapion: „Roagă-te pentru mine, părinte”.

Și, povestește în continuare Avva Serapion, după facerea rugăciunii, am sărutat pe bătrânul și m-am dus la Alexandria. Iar calea fiind de 12 zile, am făcut-o în 5 zile, cu ajutorul lui Dumnezeu, ostenindu-mă prin aspre pustietăți ziua și noaptea, arzându-mă ziua zăduful zilei care ardea chiar și țărâna pământului. Ajungând în Alexandria, am întrebat pe un negustor dacă este departe calea către muntele Fracesc din Etiopia. Iar el mi-a zis: „Cu adevărat, părinte, mare este lungimea căii aceleia; căci până la hotarul Etiopiei și a limbii heteilor este calea de

20 de zile, iar muntele de care întrebi este și mai departe”.

Auzind acestea de la dânsul, mi-am luat apă într-un ulcior și puține finice și, punându-mi nădejdea în Dumnezeu, am plecat la drum. Am mers prin pustie 20 de zile, timp în care n-am văzut nici fiară, nici pasăre, căci pustia aceea nu avea vreo odihnă sau mângâiere. Ploaie sau rouă nicidecum nu cădea acolo și nu se afla nimic de mâncare în ea. După 20 de zile mi s-a sfârșit apa pe care o aveam în ulcior, iar finicele mi s-au împrăștiat și am slăbit foarte mult. De aceea nu mai puteam merge mai departe, nici să mă mai întorc înapoi. Deodată s-au arătat cei doi sihaștri, pe care mai înainte îi văzusem în vedenie la Ioan, starețul. Aceștia, stând înaintea mea, mi-au zis: „Scoală-te și mergi cu noi”. După ce m-am sculat, am văzut pe unul din ei plecându-se la pământ și, întorcându-se către mine, mi-a zis: „Viești să te răcorești?”, iar eu am răspuns: „Precum vrei, părinte”. După aceea mi-a arătat o rădăcină din semințele pustiei și mi-a zis: „Primește și mănâncă din rădăcina aceasta și călătorește în puterea Domnului!”. Am mâncat,

deci, puțin și îndată m-am întărit și m-am răcorit și s-a făcut sufletul meu fără necaz, ca și cum n-aș fi slăbit niciodată. După ce mi-au arătat cărarea pe care trebuia să merg spre Sfântul Marcu, s-au dus.

Am plecat mai departe și m-am apropiat de un munte foarte înalt, care mi se părea că ajunge la înălțimi cerești. Apropiindu-mă de munte, am văzut în marginea lui marea, apoi am mers, suindu-mă pe acel munte, șapte zile. Sosind a șaptea noapte, am văzut pe un înger al lui Dumnezeu, pogorându-se din cer spre Sfântul Marcu și zicându-i: „Fericit ești, Avva Marcu, și bine îți va fi ție. Iată, am adus la tine pe Avva Serapion, pe care a dorit sufletul tău să-l vadă, fiindcă nu ai vrut să vezi pe altcineva din neamul omenesc”. Auzind acestea, m-am făcut fără frică și mergeam după acea vedenie până când am ajuns la peștera în care viețuia Sfântul Marcu.

Când m-am apropiat de ușa peșterii, am auzit pe Sfântul Marcu grăind stihuri din Psalmii lui David și zicând: „O mie de ani înaintea ochilor Tăi, Doamne, ca ziua de ieri...” și cealaltă parte a psalmului acestuia.

După aceea a început, din multa bucurie duhovnicească ce era într-însul, a-și spune astfel:

„Fericit este sufletul tău, o, Marcu, căci, păzindu-te Domnul, nu te-ai întinat cu necurățiile acestei lumi, nici nu s-a robit mintea ta de gândurile necurate ale păcatului. Fericți sunt ochii tăi, pe care n-a putut să-i amăgească diavolul cu frumusețea deșartă și vicleană a acestui veac.

Fericite sunt urechile tale, că n-au auzit glasul și strigarea femeiască în lumea cea deșartă. Fericite sunt nările tale, că n-au mirosit vreodată lucrurile puturoase ale păcatului. Fericite sunt mâinile tale, că nu s-au atins vreodată de ceva din lucrurile omenesti. Fericite sunt picioarele tale, care n-au pășit în calea ce duce la moarte, nici nu ți s-au pornit pașii spre păcat, pentru că sufletul și trupul tău s-au mutat la viața duhovnicească și s-au sfințit cu dulceața sfinților îngeri”.

Apoi a început iar a spune către sufletul său: „Bindecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și toate cele dinăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui. Bindecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și nu uita toate răsplătirile Lui. Pentru ce te măfnești, suflete al meu, și pentru ce te tulburi?

Nu te teme, căci nu te vei opri în temnițele iadului. Diavolii nu vor putea nicidecum să te clevească, pentru că în tine, cu darul lui Dumnezeu, nu este prihana păcatului; veni-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de Dânsul și-i va izbăvi pe ei Domnul. Fericită este sluga care a făcut voia Domnului său”.

Acestea și multe altele spunând Cuviosul Marcu din dumnezeiasca Scriptură pentru mângâierea sufletului și pentru întărirea nădejzii în Dumnezeu, a ieșit din peșteră și, plângând de bucurie, a strigat către mine cu umilință:

„O, câtă este osteneala duhovnicescului meu fiu Serapion, care s-a ostenit să vadă petrecerea mea!”. Și, binecuvântându-mă, mi-a zis: „Nouăzeci și cinci de ani am petrecut în pustia aceasta și nu am văzut om, iar acum văd fața ta, pe care am dorit mult să o văd. Cum nu te-ai lenevit să suferi atâta osteneală ca să vii la mine? Să-ți dea Domnul nostru Iisus Hristos plată în ziua în care va judeca tainele omenesti!”.

Zicând acestea, Cuviosul Marcu mi-a poruncit să stau jos. Apoi am început a-l întreba despre viața lui vrednică de laudă. Iar el mi-a spus:

„Nouăzeci și cinci de ani am, precum am zis, de când petrec în peștera aceasta, și n-am văzut nu numai om, dar nici fiară, nici păsări, nici

pâine omenească n-am mâncat și nici cu îmbrăcăminte nu m-am îmbrăcat. Am petrecut însă treizeci de ani în mare nevoie, fiind luptat de foame, de sete și mai ales de năvălirile drăcești. În acei ani, silindu-mă foamea, am mâncat țărână, iar apă beam din mare, când mă chinuia setea. Și s-au jurat între ei diavolii până la o mie de ori ca să mă înece în mare și, apucându-mă, mă trăgeau în părțile de jos ale muntelui acestuia. Eu, sculându-mă, mă suiam înapoi în vârful muntelui, dracii iarăși mă târau. Până n-a mai rămas piele pe trupul meu. Bătându-mă și târându-mă, strigau: «Ieși din pământul nostru, pentru că, de la începutul lumii, nimeni din oameni nu a venit aici. Cum ai îndrăznit tu de ai venit?»”.

După o pătimire ca aceasta de treizeci de ani, după foame, sete, goliciune și războaie de la diavoli, s-a vărsat darul și milostivirea lui Dumnezeu asupra mea și, prin purtarea de grijă a Lui, s-a schimbat trupul meu și a crescut păr pe el. Mi se aducea acum și hrană neîmpuținată.

De asemenea, mi s-a arătat locul împărăției cerurilor și lăcașul sufletelor sfinților, fericirea cea făgăduită și pregătită celor ce fac cele bune.

Am văzut Raiul lui Dumnezeu, pomul cunoștinței din care au mâncat Adam și Eva, strămoșii noștri. Am văzut pe Enoh și Ilie în Rai și nu este ceva care să nu-mi fi arătat mie Domnul din cele pe care le-am cerut de la El”.

Apoi a întrebat Avva Serapion pe fericitul Marcu: „Spune-mi, Părinte, cum a fost venirea ta aici?”. Iar sfântul a început a povesti: „M-am născut în Atena, unde am trecut învățătura filozofiei, iar după ce au murit părinții mei, mi-am zis în sine: «Voi muri și eu, precum și părinții mei au murit. Mă voi lepăda, deci, de bună voie de lume, mai înainte de a veni ceasul ca să mă despart de dânsa». Și îndată, dezbrăcându-mă de haine, m-am aruncat pe o scândură în mare și, dus de valuri, cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu, am sosit la acest munte”.

Astfel vorbind noi – povestește Avva Serapion – s-a luminat de ziuă și am văzut trupul lui plin de peri crescuți peste tot, înspăimântându-mă și tremurând de frică, deoarece nu se putea vedea într-însul nicidecum o asemănare omenească. Nu se putea cunoaște după nimic că este om, decât numai după glas și după cuvintele care îi ieșeau din gură.

Văzând el că mă tem, mi-a zis: „Nu te înspăimânta de vederea trupului meu, că este trup stricăcios luat din pământ”.

Apoi m-a întrebat: „Oare lumea ține legea lui Hristos, după obiceiul de mai înainte?”. Iar eu i-am zis lui: „Cu darul lui Hristos astăzi este mai bine decât în vremurile cele mai dinainte”. Apoi m-a întrebat: „Mai este oare slujire la idoli și prigoană asupra creștinilor?”. I-am răspuns: „Cu ajutorul sfintelor tale rugăciuni a încetat prigoana, iar slujirea la idoli nu mai este”. Bătrânul, auzind acestea, s-a bucurat mult. Apoi m-a întrebat din nou: „Mai sunt oare sfinți în lume, ca să facă minuni precum a zis Domnul în Evanghelie, că: «De veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia treci de aici și te aruncă în mare și va fi vouă astfel?»”. Zicând sfântul aceasta, s-a ridicat muntele deodată și a pornit de la locul lui, mergând cam 5.000 de coți, ducându-se în mare. Iar Sfântul Marcu, văzând muntele pornind, a făcut cu mâna spre dânsul, zicându-i: „Ce faci tu, munte? Nu ți-am zis să pornești, ci am vorbit cu fratele. Stai la locul tău!”. Zicând aceasta, s-a întors muntele la locul său, iar eu am căzut cu fața la pământ de frică.

Sfântul Marcu m-a apucat de mână, m-a ridicat și mi-a zis: „N-ai văzut, cred, niște minuni ca acestea, în zilele tale”, iar eu am zis:

„Nu, părinte”. Atunci el, suspinând cu amar, a plâns și a zis: „Amar, pământule, că pe tine creștinii numai cu numele se numesc creștini, iar cu faptele sunt departe. Bine este cuvântat Dumnezeu Cel ce m-a adus în acest loc sfânt ca să nu mor în patria mea și să nu mă îngrop în pământul acela necurat și plin de greșeli”.

După ce am petrecut ziua aceea în cântări de psalmi și în vorbire duhovnicească, curiosul mi-a zis: „Frate Serapioane, să gustăm ceva!”. Și îndată, ridicându-și mâinile spre cer, a început a spune psalmul: „Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi...”. După sfârșitul psalmului, întorcându-se spre peșteră, a strigat: „Să intrăm și să ne împărțim de masa pe care ne-a trimis-o Domnul”. Eu m-am minunat și m-am înspăimântat, căci toată ziua n-am văzut pe nimeni în peșteră, decât numai pe Sfântul Marcu. După ce am intrat însă în peșteră, am văzut o masă și două scaune, apoi două pâini calde care străluceau ca zăpada, fructe, doi pești fripți, verdețuri curate, măsline, finice, sare și un vas plin cu apă mai dulce ca mierea. După ce ne-am așezat, Sfântul Marcu a zis: „Bindecuvintează, fiule Serapioane!”. Iar eu

am zis: „Iartă-mă, părinte!”. Atunci sfântul a zis: „Doamne, binecuvintează!”. Și am văzut din cer o mână întinsă aproape de masă, binecuvântând cele puse înaintea.

După ce am mâncat, a zis: „Ia, frate, acestea de aici!”. Și îndată, cu o nevăzută mână, s-a luat masa, iar eu mă minunam de amândouă: de sluga cea nevăzută – căci îngerul Domnului sluja cu porunca lui Dumnezeu celui ce era înger în trup, adică Curviosului Marcu –, mă minunam și de aceea că în toate zilele vieții mele n-am gustat o astfel de pâine dulce și nici nu am băut o apă așa de dulce ca aceea de la masa sfântului. Atunci sfântul mi-a zis: „Ai văzut, frate Serapioane, câte bunătăți trimite Dumnezeu robilor Săi? Pentru că în toate zilele îmi trimite Dumnezeu câte o pâine și un pește, iar astăzi, pentru tine, mi-a îndoit masa, trimițându-mi două pâini și doi pești. Cu o masă ca aceasta mă hrănește Domnul din mila Sa cea negrăită, pentru pătimirea mea cea dintâi. Pentru că treizeci de ani, precum ți-am spus mai înainte, petrecând în locul acesta, nici o rădăcină de buruiană nu găseam, cu care aș fi putut să mă hrănesc, suferind foame și sete. Apoi de nevoie mâncam pământ și beam apă amară din mare, umblam gol și desculț, încât mi-au căzut degetele de la picioare de ger, de cumplitul zăduf și de cât m-au târât dracii pe stânci. Soarele mi-a

ars trupul și zăceam cu fața la pământ ca un mort. Iar diavolii mă munceau ca pe un părăsit de Dumnezeu. Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, pe toate acestea le răbdam pentru dragostea Lui cea dumnezeiască.

După ce s-au sfârșit acei treizeci de ani ai pătimirii mele, cu poruncă de la Dumnezeu mi-au crescut perii aceștia până ce ca o haină mi-au acoperit toate mădularele. De atunci diavolii nu au mai putut să se apropie de mine, foamea și setea nu mă mai stăpânesc, gerul și zăduful nu mă mai supără și, pe lângă toate acestea, de nimic nu m-am îmbolnăvit. Însă astăzi să știi că se sfârșește măsura vieții mele și Dumnezeu te-a trimis aici ca să-mi îngropi smeritul meu trup cu sfintele tale mâini”.

După un ceas, sfântul a zis din nou: „Frate Serapioane, să petreci noaptea aceasta fără somn pentru despărțirea mea”. Deci am stat amândoi la rugăciune, cântând psalmii lui David. După aceea mi-a zis sfântul: „Frate Serapioane, după ducerea mea să pui trupul meu în peștera aceasta, să astupi ușa peșterii și să te duci la locul tău, iar aici să nu rămâi”. Iar eu, închinându-mă

cuviosului, am început cu lacrimi a plânge și a-mi cere iertare. Apoi i-am zis: „Părinte, roagă-te lui Dumnezeu ca să mă ia împreună cu tine și să merg unde mergi tu!”. Iar sfântul mi-a zis: „În ziua veseliei mele nu plânge, ci mai ales veselește-te. Căci ți se cade să mergi la locul tău, iar Domnul, Care te-a adus aici, să-ți dăruiască mântuirea pentru osteneala ta plăcută Lui. Să știi că întoarcerea ta nu va fi pe aceeași cale pe care ai venit aici. Ci cu altă neobișnuită călătorie vei ajunge la locul tău”.

Apoi Cuviosul Marcu, după ce a tăcut puțin, a început a zice: „Frate Serapioane, îmi este plăcută ziua aceasta mai mult decât toate zilele vieții mele, pentru că astăzi se desparte sufletul meu de pătimirea trupească și merge să se odihnească în lăcașurile cerești. Astăzi se odihnește trupul meu de multe dureri și osteneli; astăzi mă primește lumina odihnei mele”. Acestea zicându-le, s-a umplut peștera de o lumină strălucitoare mai puternică decât soarele și s-a umplut muntele acela de o mireasmă de aromate. Cuviosul Marcu, luându-mă de mână, a început a zice:

„Rămâi, peșteră în care am petrecut cu trupul, slujind lui Dumnezeu în vremelnica viață. Până la învierea cea de obște va petrece în tine trupul

meu cel mort, care a fost casa durerilor, a osteneților și nevoințelor mele. Iar Tu, Doamne, desparte sufletul meu de trup, căci pentru Tine am răbdat foame, sete, goliciune, gerul și zăduful zilei și toată strâmtorarea. Însuși Stăpâne, îmbracă-mă cu slavă în înfricoșata zi a venirii Tale. Odihniți-vă acum, ochii mei, care n-ați dormit în rugăciunile de zi și de noapte, odihniți-vă, picioare ostentate de privegheările de toată noaptea. Mă duc din viața aceasta vremelnică.

Tuturor celor ce rămân pe pământ le doresc să se mântuiască. Mântuiți-vă, pustnicilor, care rătăciți prin peșteri și prin munți pentru Dumnezeu! Mântuiți-vă, nevoitorilor, cei ce, pentru împărăția lui Dumnezeu care se ia cu anevoie, răbdați toată nevoia! Mântuiți-vă, legații lui Hristos, cei închiși, cei prizoniți pentru dreptate, care nu aveți mângâiere decât pe Unul Dumnezeu! Mântuiți-vă, mănăstiri, care slujiți lui Dumnezeu ziua și noaptea! Mântuiți-vă, Sfințelor Biserici, care sunteți curățirea păcătoșilor! Mântuiți-vă, preoții Domnului, mijlocitori către Dumnezeu pentru oameni! Mântuiți-vă, fiii împărăției lui Hristos prin

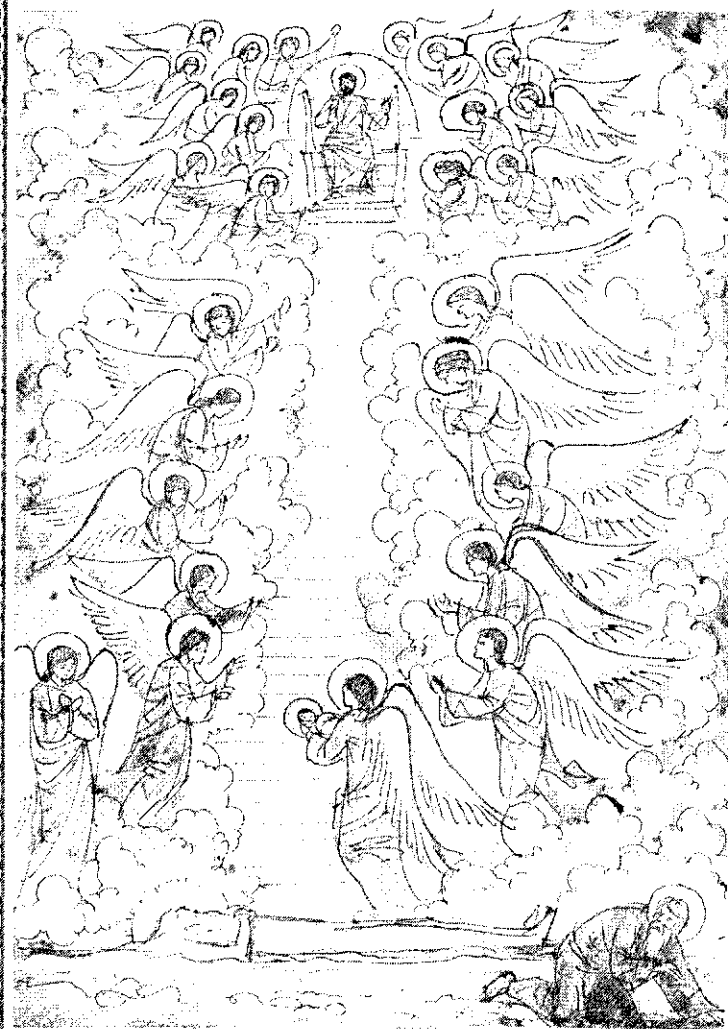
Sfântul Botez! Mântuiți-vă, iubitorilor de Hristos, cei ce primiți pe străini ca pe Însuși Iisus Hristos! Mântuiți-vă, milostivilor, cei vrednici de milă! Mântuiți-vă, cei bogați în Domnul, care vă îmbogățiți în faptele bune și plăcute lui Dumnezeu, care sunteți pururea făcători de bine! Mântuiți-vă, cei săraci pentru Domnul! Mântuiți-vă, binecredincioșilor împărați și domni, care cu dreptate și cu milostivire faceți judecățile! Mântuiți-vă, pustnicilor, cei smeriți cugetători și nevoitorilor iubitori de osteneți! Mântuiți-vă, toți cei ce vă iubiți unul cu altul întru Hristos! Mântuiește-te, pământule, și toți cei ce locuiesc întru tine, prin pacea și dragostea în Hristos!”.

După ce a zis acestea, Curviosul Marcu, întorcându-se către mine, m-a sărutat și a adăugat: „Mântuiește-te și tu, frate Serapioane! Hristos, pentru Care cu nădejde ai suferit osteneala aceasta, să-ți dea plată pentru nevoința ta în ziua venirii Lui. Frate Serapioane, te jur cu Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ca să nu iei ceva din smeritul meu trup, nici chiar un fir de păr și nici să nu se

apropie de el îmbrăcăminte de haine, ci cu perii cu care m-a îmbrăcat Dumnezeu să fie trupul meu îngropat, iar tu să nu petreci aici!”.

Acestea zicându-le sfântul, iar eu tânguindu-mă, s-a auzit un glas din cer: „Aduceți-Mi pe vasul cel ales al pustiei, aduceți-Mi pe lucrătorul dreptății, pe creștinul cel desăvârșit și pe robul credincios! Vino, Marcu, vino și te odihnește în lumina bucuriei și în viața cea duhovnicească!”. Atunci sfântul a zis către mine: „Să plecăm genunchii, frate!”. După ce i-am plecat, am auzit un glas îngeresc spunând către Cuviosul Marcu: „Întinde-ți mâinile tale!”. Auzind acest glas, m-am sculat îndată și întorcându-mă am văzut sufletul sfântului dezlegându-se din legăturile trupesti, acoperindu-se de mâini îngerești cu o haină albă, luminoasă și suindu-se la cer.

Apoi am văzut niște cete diavolești, stând în calea către cer și am auzit un glas îngeresc, zicând către diavoli: „Fugiți, fiii întinericului, de la fața luminii dreptății!”. Apoi s-a auzit un alt glas, zicând: „Luați și aduceți aici pe cel ce a rușinat pe diavoli!”.

Iar după ce a trecut sufletul curviosului de cetele diavolești fără vătămare, pe când se apropia de cerul cel deschis, am văzut ca o

asemănare de mână, întinsă din cer, primind sufletul cel fără prihană. Apoi s-a ascuns vedenia de ochii mei și nu am mai văzut nimic.

După aceea, am îngrijit și am așezat trupul cel cinstit al sfântului și am petrecut toată noaptea în rugăciune. Când s-a făcut ziuă, am făcut obișnuita cântare de laudă asupra trupului, cu lacrimi de bucurie și, sărutându-l, l-am pus în peșteră și am astupat ușa peșterii cu pietre. După multe rugăciuni, m-am coborât din munte, rugându-mă lui Dumnezeu și chemând pe sfântul în ajutor spre a putea ieși din acel pustiu înfricoșat și neumblat.

Când, după apusul soarelui, am stat să mă odihnesc, au apărut cei doi sihăștri, care mi s-au arătat mai înainte și mi-au zis: „Cu adevărat, frate Serapioane, ai îngropat astăzi trupul unui fericit părinte, căruia nu-i este vrednică lumea toată. Călătorește noaptea pentru că aerul este răcoros, căci ziua nu se poate umbla ușor din cauza zădăfului”. Am călătorit deci cu dâșii până dimineața, iar când începea să se lumineze de ziuă mi-au zis: „Părinte Serapioane, mergi cu pace la ale tale și te roagă Domnului

Dumnezeu!”. Mergând nu departe de dâșii, mi-am ridicat ochii, căutând înaintea mea și am văzut că mă aflu înaintea bisericii din mănăstirea părintelui Ioan, marele stareț. Minunându-mă, am preamărit pe Dumnezeu cu glas mare. Și mi-am adus aminte de cuvântul Cuviosului Marcu, care îmi zisese că nu pe aceeași cale pe care am ajuns la el îmi va fi întoarcerea de la dânsul. Apoi am preamărit mila lui Dumnezeu, Celui Preabun și Preaîndurat, Care s-a milostivit de mine nevrednicul pentru rugăciunile credinciosului Său, Sfântul Marcu. Auzindu-mi glasul, Cuviosul Ioan a ieșit la mine repede și a zis: „Cuviosul Serapion s-a întors la noi cu pace!” Apoi am spus starețului și ucenicilor lui toate cele întâmplate și toți au preamărit pe Dumnezeu, iar Starețul Ioan a zis: „Cu adevărat, frate, acela a fost un creștin desăvârșit, dar noi ne numim creștini numai cu numele, iar cu faptele stăm foarte departe de adevărata creștinătate!”.

ISTORIOARĂ DESPRE FRICA DE DUMNEZEU

*E*ra un om deprins să fure, măcar de-ar fi fost sărac. Da de unde! Era om gospodar, avea femeie bună, credincioasă și copii, avea boi, avea oi, cai, porci, vite, păsări, pământ, livezi, vii, dar a fost crescut rău la părinții lui, că nu era sătul până nu mânca ceva din furat. Omul acesta de multe ori avea discuții cu soția lui. Soția lui bună îi spunea:

– Măi, omule, ulciorul nu merge de multe ori la apă. Căci îi rușine în sat, dacă te-o prinde pe tine că furi; toți or să te judece pe tine de ce ai furat, că ai tot ce-ți trebuie. De ce furi, mă?

– Femeie, eu nu pot. Până n-oi mai lua eu de la cutare boier, de la cutare om, de la cutare proprietar!

Odată era în luna lui iulie, luna era plină pe cer și era senin ca ziua. El venise din țarină

și a văzut lanurile pline de clăi de grâu, jumătăți de grâu, cum se cheamă în alte părți.

Ce s-a gândit el? „Ce bine ar fi să aduc eu o căruță de grâu din acesta la mine”, că era grâu frumos. A venit acasă, a pregătit căruța și caii, drugul de legat snopii; a pus niște fân pentru cai și iarbă verde în căruță și-n puterea nopții, când doarme și pasărea – cum zice țăranul –, a luat o copilă numai de trei-patru ani cu el. Copilei îi plăcea să meargă cu tată-său cu căruța totdeauna.

– Tătăică, mă iei cu căruța?

– Te iau!

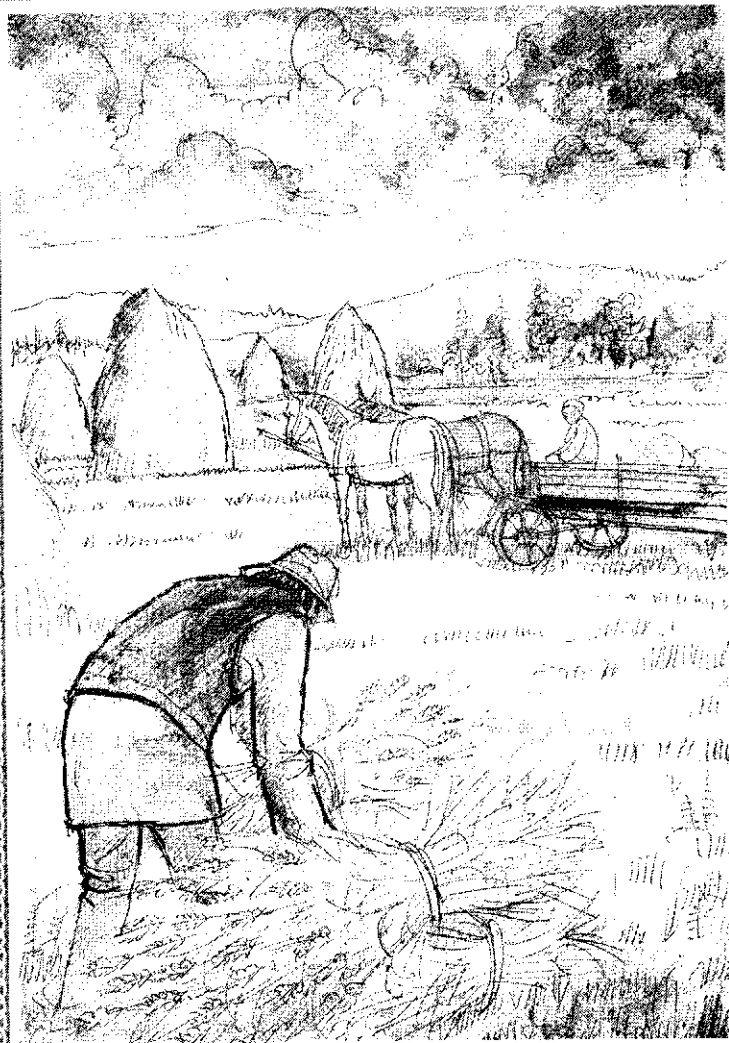
Dar mă-sa a zis:

– Stăi acasă!

– Nu! și a început a plânge copila.

– Dă-i drumul! Copila vrea să audă cum merg caii, s-o plimbe tată-său cu căruța.

Dar a fost o pronie dumnezeiască aceasta și purtare de grijă a lui Dumnezeu. A venit omul acela la furat snopi în țarină. Un lan de grâu era lângă o pădure mare și un drum de țarină pe marginea pădurii.

El a tras caii cu oiștea pe unde trebuia să iasă de pe lan, a luat din gură la cai zăbala și le-a dat să mănânce.

Copilița a rămas la căruță. Era lună, senin și se vedea bine la mare distanță. Și s-a dus pe lan omul ăsta, de meserie hoț din copilărie, și a început să se uite în toate părțile: și la stânga și la dreapta și înainte și înapoi. Se uita așa. De ce se uita? Ca nu cumva să fie vreun paznic pe lan. Dar tot el își zicea: „Chiar dacă ar fi, acum doarme într-o claie, că acu-i puterea nopții”. În acest timp copilița se uita de la căruță cum taică-său se uită în toate părțile, și încolo și încolo, și se minuna ea în mintea ei — copii naivi — de ce se uită taică-său așa.

După ce s-a încredințat el că nu este nimeni și nu-l vede nimeni, a luat câțiva snopi de grâu și a venit la căruță. Copilița, prin care a vorbit Duhul Sfânt, întreabă pe taică-său:

- Tătaică, mata ai uitat ceva!
- Dragul tatei, dar ce-am uitat?
- Mata ai uitat ceva! Ai privit în toate părțile, dar ai uitat să privești și în sus!
- Cum ai zis?
- Mata în sus de ce nu ai privit?

Dar copila n-a zis ca să-l mustre pe tatăl ei. Ea a crezut că poate așa-i bine, dacă privește în toate părțile, să privească și în sus.

Dar l-a mișcat pe om foarte mult.

– Cum, cum ai zis?

– Tătăică, eu am crezut că trebuie să
privești și în sus!

Și atâta l-a certat frica lui Dumnezeu pe
om, că a luat snopii, i-a dus înapoi și a făcut
claia; a venit, a întors caii, a pus zăbală la cai,

a pus copilița în căruță și cu căruța goală s-a întors acasă. Când vine acasă, femeia știa că nu vine niciodată cu golul. Ori fura bostani, ori porumb, ori grâu, ori altceva, el venea încărcat. Îl vede, de data asta mai erau două-trei ceasuri pân-la ziuă, că vine cu golul:

– Măi, omule, dar ce ai pățit? Ce-ai pățit?

– Femeie, câte zile voi avea nu mai fur!

– Ce-ai pățit? Bine ți-a făcut! Te-a prins! – ea credea că l-a prins. Ți-am spus eu ție. Așa gospodar la furat!

– Măi femeie, nu m-a prins nimeni.

– Nu cred. Te-a prins! De ce-ai venit cu golul?

– Nu mai fur câte zile oi avea!

– Dar ce-ai pățit?

El arată copilița și zice:

– Din cauza copilei.

– Dar ce ți-a făcut copila?

– Din cauza ei nu mai fur în veacul vecului. Căci a vorbit Duhul Sfânt prin gura ei.

– Dar ce-a zis copila?

– Eu m-am dus pe lan – cum ți obiceiul meu –, și-nainte de a începe a căra snopii mă uitam: în stânga, în dreapta, încoace-ncolo.

Copilița mă vedea de la căruță și când am venit m-a întrebat: „Tătăică, mata ai uitat ceva; ai uitat să privești și în sus”.

Atunci m-am gândit cât sunt eu de nebun. Dumnezeu îmi vorbește prin gura copilei, că trebuia să mă uit mai întâi în sus; că dacă mă uitam în sus, nu mai era nevoie să mă uit la dreapta, la stânga, sau înainte, că de ochiul cel de sus nimeni nu se poate păzi.

Ochii lui Dumnezeu – cum spune Solomon – sunt de milioane de ori mai luminoși decât soarele și nu este loc unde nu cercetează atotștiința lui Dumnezeu. Cum zice și Apostolul: Știința lui Dumnezeu străbate până la despărțirea duhului de a sufletului, nu numai până la despărțirea trupului de a sufletului.

Omul este icoana Preasfintei Treimi. El are minte, cuvânt și duh. Duhul cel în chip de raze de lumină, care-i în inimă, cu acesta omul îi mai mare decât îngerii; că îngerii nu s-au făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ci numai omul. Omul este icoană vie a Sfintei Treimi pe pământ: are minte, cuvânt și duh. Mintea este chipul Tatălui, cuvântul este chipul lui Hristos, iar duhul viu este chip al Duhului Sfânt.

Acest Duh Sfânt l-a cercetat pe acest om cu frica lui Dumnezeu și s-a gândit: „De acum înainte nu voi mai fura în veci, cât voi trăi. Ba, am să mă duc să mă mărturisesc și să-mi fac canonul pentru câte am făcut în viață, că dacă mă mai duc la furat trebuie mai întâi să mă uit în sus. Și dacă mă uit în sus mi-e destul atât, ca să nu mai pot fura în vecii vecilor, că de ochiul cel de sus nimeni nu se poate păzi”.

Iarăși vă spun: începutul înțelepciunii este frica de Domnul. Ea este temelia tuturor faptelor bune. Înțelepciunea are două capete: primul este frica de Dumnezeu și cel mai de sus este dragostea de Dumnezeu, că toată fapta bună se începe din frica de Dumnezeu și se termină în dragostea de Dumnezeu, care este legătura desăvârșirii și cea mai înaltă faptă bună.

Frica de Dumnezeu nu te lasă să mănânci mult. Frica de Dumnezeu nu te lasă să mănânci de fruct în zilele oprite. Frica de Dumnezeu nu te lasă să faci vreun păcat în posturi sau la zile mari, sau să nu păzești curăția, care este rânduită și pentru cei căsătoriți.

Frica de Dumnezeu nu te lasă să înjuri. Frica de Dumnezeu nu te lasă să te răzbuni pe

cineva. Frica de Dumnezeu nu te lasă când ai văzut omul sărac, să-l lași, să nu-l ajuți. Frica de Dumnezeu îți aduce aminte de moarte, de judecată, de gheenă, de iad, de rai, de împărăția cerului, de slava dreptilor. Frica de Dumnezeu nu te lasă să vorbești de rău, nu te lasă să clevetești, nu te lasă să spui minciuni. Frica de Dumnezeu nu te lasă să te mândrești, să te trufești.

Frica de Dumnezeu nu te lasă să ai zavistie. Frica de Dumnezeu nu te lasă să ai ură pe cineva, sau pizmă, sau invidie, sau râvnă rea. Frica de Dumnezeu nu te lasă să te răzbuni pe altul, să-i faci rău. Frica de Dumnezeu nu te lasă să glumești, să râzi sau să osândești pe altul.

Frica de Dumnezeu nu te lasă să fii iubitor de arătare, să ai dorință de a plăcea oamenilor, să ai slavă deșartă, să ai fățarnicie, să ai viclenie în tine. Frica de Dumnezeu nu te lasă să fii iubitor de sine, să trăiești în nesimțire. Frica de Dumnezeu nu te lasă să păcătuiești nici cu vederea, nici cu auzul, nici cu mirosul, nici cu gustul, nici cu pipăirea, nici cu închipuirea. Frica de Dumnezeu te păzește de

uitare, de neștiință, de trândăvie, de tot alaiul întunericului.

Frica de Dumnezeu este aceea care te păzește să fii sfânt cu trupul și cu sufletul. Și aceasta nu numai la călugări, ci frica de Dumnezeu deopotrivă lucrează și la creștinii din lume și la cei afierosiți lui Dumnezeu în slujba călugăriei.

Frica de Dumnezeu pe preot în Sfântul Altar îl face serafim. Slujește cu frică de Dumnezeu, bagă de seamă să nu greșescă o ectenie, cu Sfintele Taine, cu mâinile, la Sfânta Proscomidie, să nu aibă cumva vreun gând în timpul Liturghiei.

Din frica de Dumnezeu, când ai văzut omul necăjit, te duci și-l ajuți, te duci și-l mângâi, te duci și-l sfătuiești. Întotdeauna frica de Dumnezeu îți este povățuitorul cel mai bun. Și de aceea toți Sfinții Părinți laudă frica de Dumnezeu.

Deci cel mai înțelept om din lume este acela care se teme de Dumnezeu. Ai auzit ce spune Psalmistul: „Fericit bărbatul, care se teme de Domnul, că întru poruncile Lui va voi foarte”.

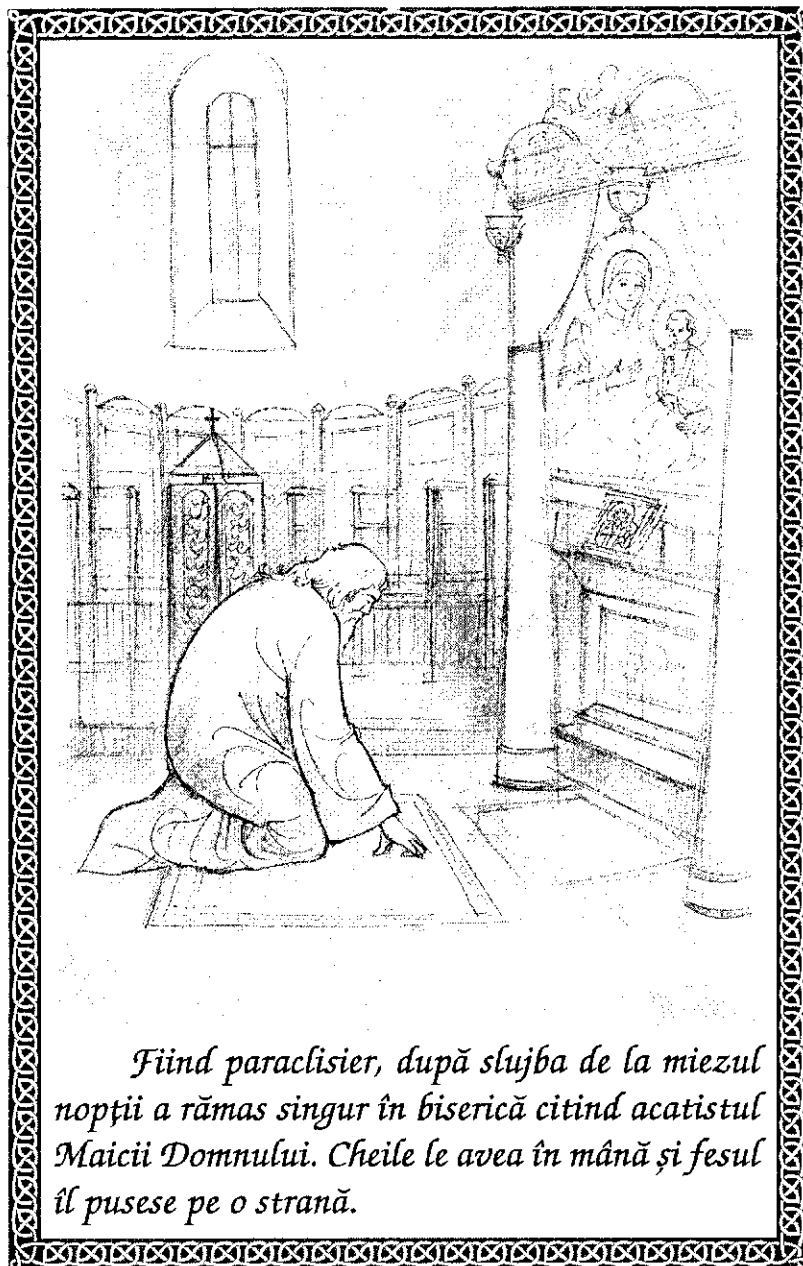

*„O mie de ani înaintea ochilor Tăi,
Doamne, sunt ca ziua de ieri care a trecut”
(Psalmul 89, 4)*

CUM POATE SĂ TREACĂ O MIE DE ANI CA O ZI?

Era demult un călugăr într-o mănăstire și se întreba: „Cum poate să treacă o mie de ani ca o zi?”. Atât este de frumos în Rai și atât de mare fericire, încât o mie de ani pare o zi.

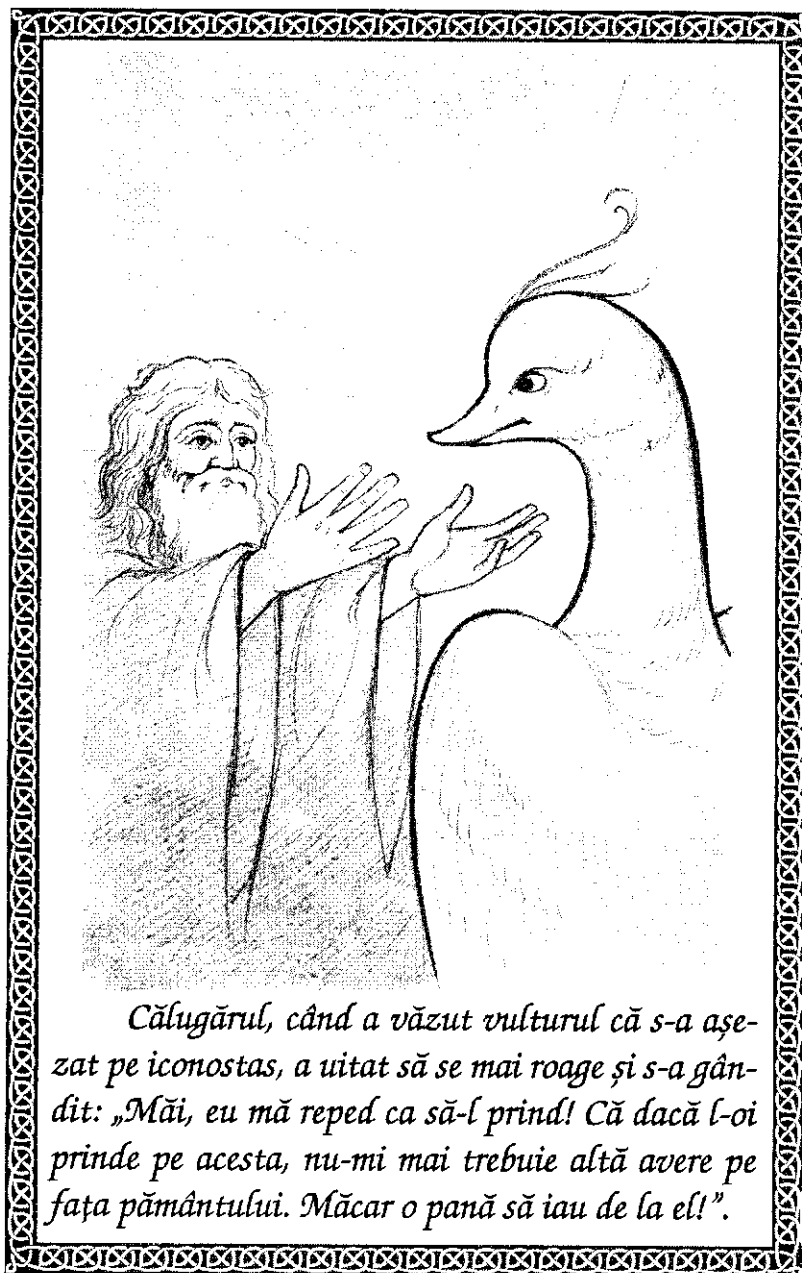
Călugărul era paraclisier la biserică și avea viață înaltă. El s-a rugat Maicii Domnului câțiva ani de zile și zicea: „Maica Domnului, roagă-te la Mântuitorul Hristos să-mi arate cum trec o mie de ani ca o zi? Căci știu că aceste cuvinte ale Duhului Sfânt sunt adevărate”. S-a rugat trei ani și i-a arătat Dumnezeu.

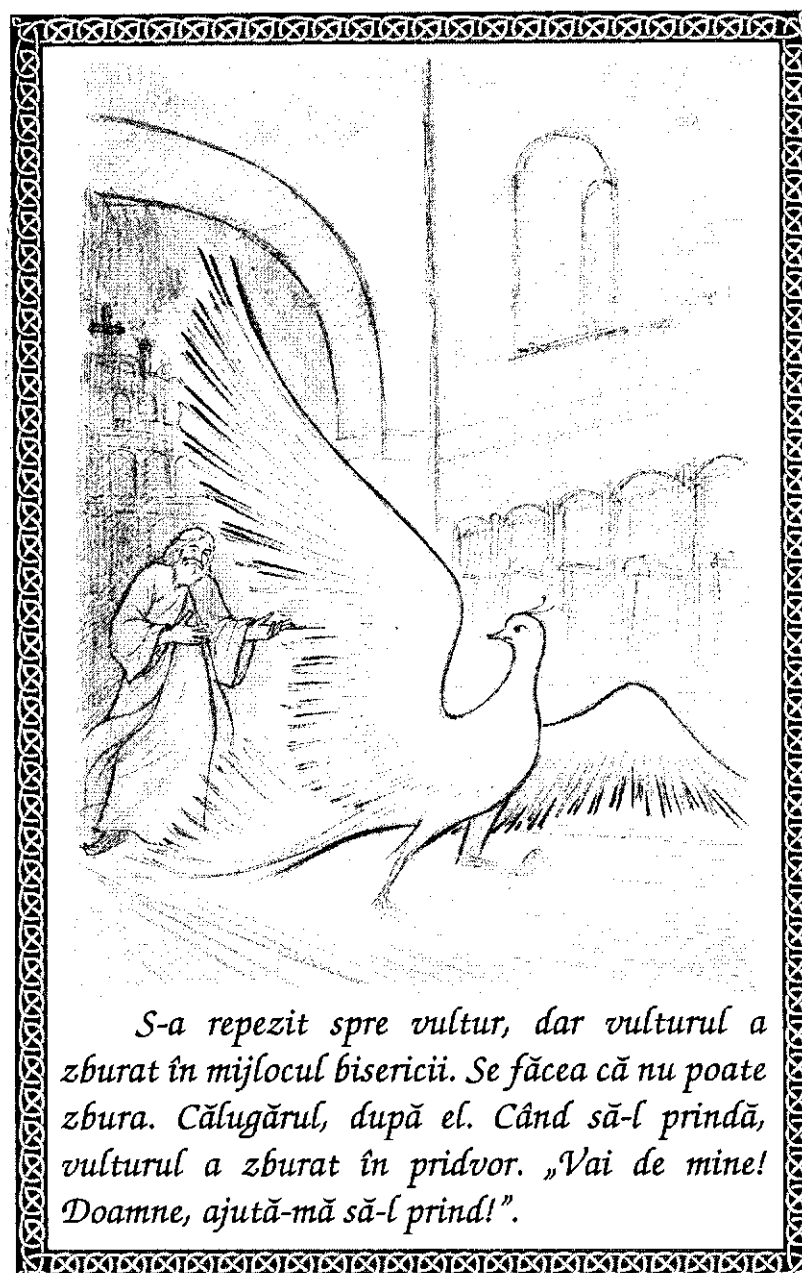
Fiind paraclisier, după slujba de la miezul nopții a rămas singur în biserică citind acatistul Maicii Domnului. Cheile le avea în mână și fesul îl pusese pe o strană.

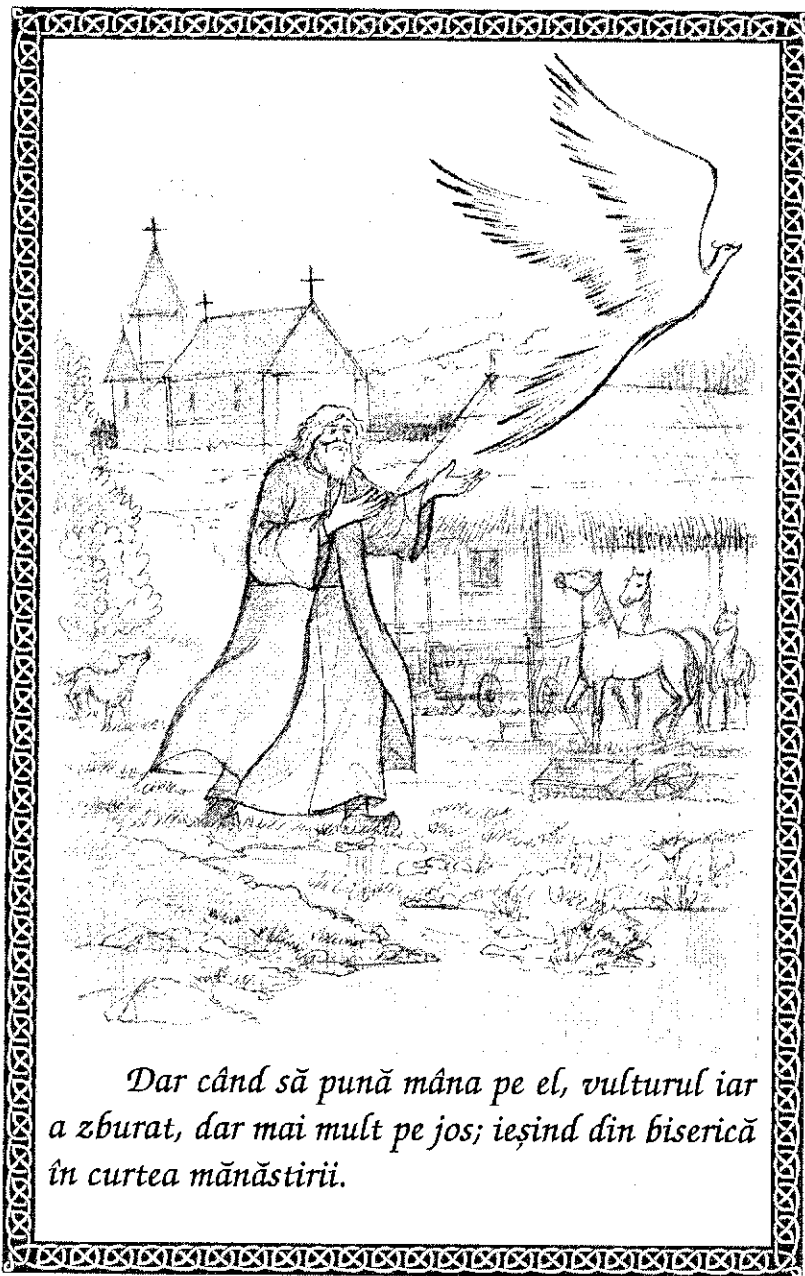
Deodată a intrat în biserică un vultur și s-a așezat pe iconostas. Dar atât era de frumos vulturul, cum nu mai văzuse în viața aceasta nimeni. Era cu mii de culori, avea coc, ochii negri și se uita prin biserică. Fiecare pană era ca o piatră scumpă.

Călugărul, când a văzut vulturul că s-a așezat pe iconostas, a uitat să se mai roage și s-a gândit: „Măi, eu mă reped ca să-l prind! Că dacă l-oi prinde pe acesta, nu-mi mai trebuie altă avere pe fața pământului. Măcar o pană să iau de la el!”.

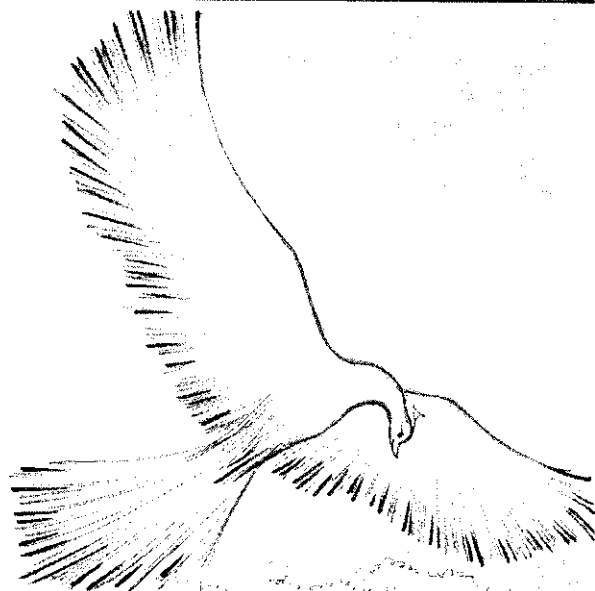
S-a repezit spre vultur, dar vulturul a zburat în mijlocul bisericii. Se făcea că nu poate zbura. Călugărul, după el. Când să-l prindă, vulturul a zburat în pridvor. „Vai de mine! Doamne, ajută-mă să-l prind!”.

Dar când să pună mâna pe el, vulturul iar a zburat, dar mai mult pe jos; ieșind din biserică în curtea mănăstirii.

Apoi, zburând mai departe, s-a așezat pe gard. Când s-a repezit călugărul spre gard, vulturul a zburat în pădure. Călugărul a sărit peste gard, zicând: „Doamne, ajută-mă să-l prind!”.

Când să pună mâna pe el, vulturul a zburat într-o poiană mare. „Doamne, nu mă lăsa. Măcar o pană să iau de la el!”.

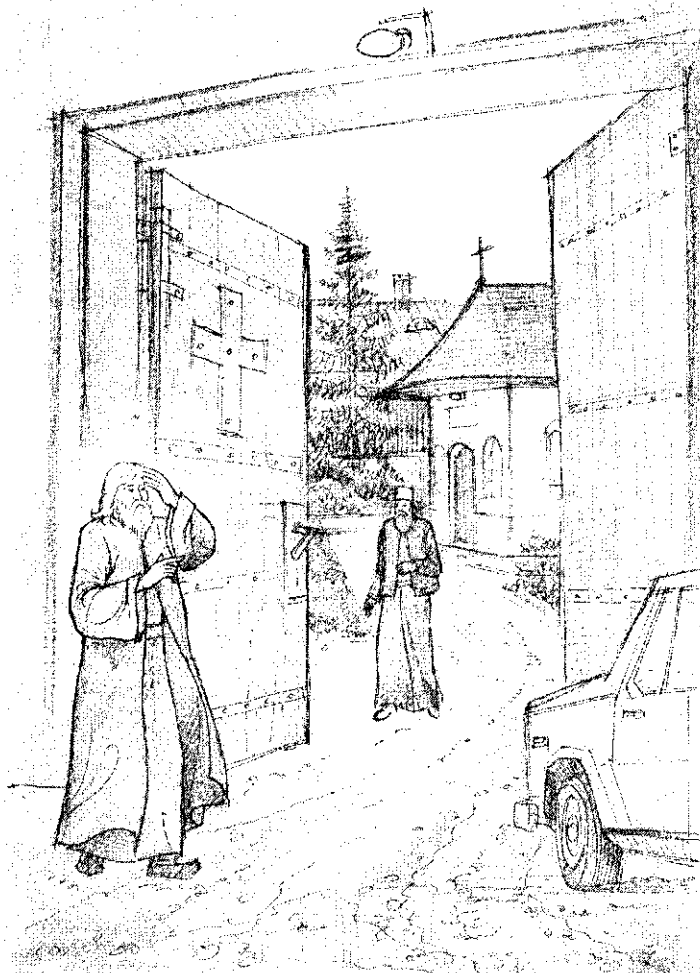
Când s-a repezit în mijlocul poienii la vultur, acesta a zburat într-un brad. Atunci a început a plânge călugărul: „Doamne, n-am fost vrednic măcar o pană din el să iau”. Și se uita la vultur. „Doamne, Doamne, ce frumoasă pasăre! N-am mai văzut așa pasăre frumoasă!”.

Dar deodată vulturul a început să cânte o cântare cum nu a mai auzit el pe fața pământului. Era îngerul în chip de vultur, dar el nu știa; și a stat și s-a uitat la vultur, care i-a cântat 355 de ani.

Părăndu-i-se că a trecut doar un ceas, călugărul, în timpul acesta, nici nu a îmbătrânit, nici nu a obosit, nici nu a flămânzit, nici nu a însetat și nimeni nu a dat peste el.

Apoi zburând vulturul, monahul fiind cu cheile bisericii în mână, și-a adus aminte: „Vai de mine, nu mi-am luat nici fesul și biserica a rămas descuiată; mă duc să încui biserica”.

A venit la mănăstire, având cheile bisericii în mână; dar mănăstirea nu o mai cunoștea. Biserica era acoperită altfel, chiliile erau altele.

Se gândi întru sine: „Doamne, ori eu mi-am ieșit din minți, ori mănăstirea asta nu-i a noastră”.

Știind că stătuse doar un ceas și ceva, s-a dus la portar cu cheile în mână.

Portarul vede un bătrân cu barbă albă, foarte strălucit la față și-i zice:

– Binecuvintează, părinte! Cu ce drum pe la noi?

– Fiule, mă duc să încui biserica.

– Dar de unde ești?

– De aici, de la mănăstire.

– Dar unde ai fost dus?

– Până aici, mai aproape.

– Părinte, nu ești de la noi.

– Nu mă cunoști, fiule, dar eu sunt călugărul cutare, sunt paraclisierul și mă duc să încui biserica!

– Stai, părinte, să mă duc să-i spun starețului.

Dar starețul a visat în noaptea aceea o descoperire și a auzit un glas de trei ori: „Deschideți porțile mănăstirii ca să intre porumbelul Domnului!”.

– Părinte, a venit un călugăr bătrân, luminat la față, zicând că vrea să încuie biserica, că el este paraclisier.

— Deschide-i, fiule, că o taină mare este aceasta! Vino cu el la mine.

Când a venit la stareț, acesta l-a întrebat:

— Părinte, mă cunoști pe mine?

— Nu.

— Dar mănăstirea o cunoști?

— Nu o mai cunosc. Biserica o cunosc, dar parcă nu mai este așa cum era. Avea alt acoperiș.

— Dar unde ai fost plecat, părinte?

— Am fost până aici, în pădure.

Starețul a pus să se tragă clopotele mănăstirii și a adunat în biserică tot soborul, care avea 300 de călugări. Apoi l-a adus pe acest călugăr în mijlocul bisericii și l-a pus în fața catapetesmei să-l vadă toți călugării și l-a întrebat:

— Părinte, dintre toți acești călugări, cunoști pe vreunul?

— Viu este Hristos, nu cunosc pe nici unul! a răspuns el.

— Dar voi îl cunoașteți pe acest călugăr? a întrebat starețul pe monahi.

— Nu-l cunoaștem, au răspuns ei.

— Părinte, dacă spui că ai plecat de un ceas de aici, cine era stareț când ai plecat? a întrebat atunci starețul.

— Avva Ilarion.

— Cine era eclesiarh?

— Avva Ambrozie.

— Cine era econom?

— Avva Chiriac.

— Cine era veșmântar?

— Avva Gherontie.

Atunci a spus starețul:

— Mare taină s-a descoperit între noi. Să vină arhivarul mănăstirii. Și i-a spus: „Du-te și adu arhivele mănăstirii aici pe câteva sute de ani în urmă și caută când a fost rândul acesta de călugări”.

A căutat cu 50 de ani, cu 100 de ani; a căutat cu 200 de ani, cu 300 de ani și nu se găseau. Și a căutat cu 355 de ani și a găsit niște registre mâncate de carii, vechi, rătăcite prin podul mănăstirii. Când a început a citi cutare, cutare, i-a găsit.

– Părinte, dar când ai plecat?
 – Trebuie să fie un ceas și ceva.
 – Părinte, dar care a fost lucrul pentru care
 te-ai rugat lui Dumnezeu?

– Eu mă rog de multă vreme și citesc
 rugăciuni la Maica Domnului ca să-mi arate
 Mântuitorul ceea ce spune în Psaltire: „O mie de
 ani înaintea ochilor Tăi, Doamne, sunt ca ziua
 de ieri care a trecut!”

– Părinte, iată că Preasfântul și Preabunul
 Dumnezeu ți-a împlinit cererea sfinției tale. N-ai
 vrut să crezi, sau ai crezut, dar ai vrut să te
 convingi. Iată, de când ai plecat au trecut 355 de
 ani!

Bătrânul a început a plânge. Starețul îi
 vorbește:

– Vezi, părinte, că ți-a arătat Dumnezeu
 minunea pentru că te-ai rugat cu credință? Dacă
 355 de ani ți-au părut ca un ceas, acum crezi că
 o mie de ani sunt ca o zi înaintea lui Dumnezeu?

– Cred, părinte!

Atunci starețul a poruncit ca un preot să se
 îmbrace repede în veșminte. A adus Sfintele
 Taine și l-a împărtășit pe bătrân în fața tuturor.

Bătrânul a primit Sfintele Taine și a zis:

– Părinților, iertați-mă, că mare uimire mi
 s-a făcut.

Fața lui lumina ca soarele. Apoi a cerut
 iertare de la toți și a murit în biserică.

Și s-a dus la rai, la frumusețile pe care nimeni niciodată nu poate să le descrie, căci spune Sfântul Apostol Pavel: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. La care frumuseți să dea Bunul Dumnezeu să ajungem și noi, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale și ale tuturor sfinților Săi. Amin.

SPOVEDANIA COPIILOR

Mărturisesc Domnului nostru Iisus Hristos, Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, tuturor sfinților, sfântului înger, păzitorul vieții mele, și sfinției voastre, părinte, toate păcatele mele de la ultima spovedanie până astăzi:

Fac rău și strâmb semnul Sfintei Cruci pe fața mea, supărând pe Dumnezeu;

Nu fac semnul Sfintei Cruci seara când mă culc, nici dimineața când mă trezesc, nici când mă așez la masă, nici când mă scol de la masă, nici când merg la școală sau când trec prin fața sfintei biserici;

Nu știu pe de rost Tatăl nostru și Crezul, nici alte rugăciuni pentru copii;

Nu zic Tatăl nostru și alte rugăciuni pentru copii când mă culc, nici când mă scol, nici când mă așez la masă;

Nu fac metanii și închinăciuni seara și dimineața, cum mă învață mama și preotul;

Nu citesc rugăciuni din cartea de rugăciuni, pentru lauda lui Dumnezeu, a Maicii Domnului și a tuturor sfinților;

Nu port permanent cruce la piept, nici când merg la școală și la biserică, nici când dorm în patul meu;

Nu știu pe de rost rugăciunile începătoare, adică Împărate Ceresc, Sfinte Dumnezeule, Preasfântă Treime și Tatăl nostru, nici Crezul, Psalmul 50 și Cuvine-se cu adevărat, nici rugăciunile ce se spun la masă;

Am mâncat fără rugăciune și m-am sculat de la masă fără să fac rugăciune de mulțumire;

Nu ascult uneori de părinți, mai ales de mama, ci fac voia mea;

Nu ascult de bunici, de nașul de botez, de preot și de învățătorii de la școală;

Am furat bani din casă, de la părinți, de la bunici și de la copiii din clasă;

Nu am spus părinților că am furat bani și alte lucruri de la ei, nici cât am luat, nici ce am făcut cu banii și cu lucrurile furate;

Am mâncat de dulce pe ascuns miercurea, vinerea și în posturi, fără voia părinților;

Am supărat pe mama și pe tata și m-au bătut, iar eu nu mi-am cerut iertare, nici nu am promis că îi voi asculta;

M-am certat și m-am bătut cu frații mei, cu colegii de școală și cu copiii la joacă și i-am înjurat,

i-am drăcuit, i-am lovit cu pumnul, cu piciorul, cu piatra și cu bățul și nu mi-am cerut iertare de la ei;

Nu sărut mâna mamei, a tatălui și a bunicii, seara, la culcare, dimineața și când vin de la școală, nici nu le cer iertare când îi supăr;

Nu mulțumesc zilnic lui Dumnezeu și părinților mei că mi-au dat viață, că poartă grijă de mine, că îmi dau de mâncare, că mă îngrijesc, că mă trimit la școală și că mă învață dreapta credință și frica de Dumnezeu;

Duminica și în sărbători mă scol târziu, nu mă rog lui Dumnezeu, nu fac metanii, nici nu merg cu părinții la Sfânta Liturghie în biserică, ci mănânc de dimineață, mă uit la televizor și apoi mă duc cu copiii la joacă;

Uneori adorm fără să mă închin și nu mă rog nici când mă scol din somn;

Când mă duc părinții la biserică nu am răbdare la sfintele slujbe, nici nu zic în gând rugăciuni, ci ies afară, la joacă, cu copiii;

Mă duc la biserică după ce mănânc și iau anafora pe mâncate, uitând că este păcat și supăr pe Dumnezeu; în posturi îmi dă mama mâncare de post, dar pe ascuns și la școală mănânc de dulce: ciocolată, înghețată, ouă, carne și brânzeturi, fără a spune preotului și părinților păcatul acesta;

Mă spovedesc la preot numai obligat de mama și mă împărtășesc cu Trupul și Sângele Domnului fără rugăciune și post;

După Sfânta Împărtășanie mă bat cu copiii, scuipe pe jos și vorbesc cuvinte rele, uitând de Domnul și de sfatul preotului și al părinților;

Nu ajut părinții la treabă în casă, la câmp și îi amăgesc că am de învățat, iar eu mă duc la joacă și la prieteni;

Plec la școală, la prieteni, în sat sau oraș, fără a cere voie de la părinți, nici nu le spun sincer unde am fost și ce am făcut;

Fug de la școală, nu-mi fac lecțiile, iau note rele și nu spun părinților mei tot ce fac, din frică sau din nepăsare;

M-am învățat cu televizorul, cu desenele animate și cu filmele rele, stând seara la televizor fără voia părinților și apoi mă culc fără rugăciune;

Mă cert cu băieți și fete, vorbesc mult, spun minciuni și îi îndemn pe copii să facă cele rele;

Am văzut pe tata beat, fumând, injurând și certându-se cu mama și am încercat să fac și eu ce face el;

Am început să fumez pe ascuns, să fur, să injur și să lipsesc de la biserică, apoi spun minciuni,

vorbesc cuvinte urâte și nu mai ascult de părinți și de profesori;

M-am împrietenit cu copii și colegi răi, care m-au învățat să fug de acasă, să fac fapte urâte și să nu mai ascult de nimeni;

Nu cinstesc cum trebuie pe părinți, pe preoți, pe învățătorii mei, pe rude și pe nașii de botez, nici nu le sărut mâna.

Acestea și mai multe păcate decât acestea am făcut și vă rog, părinte, să mă iertați, să mă dezlegați și să vă rugați lui Dumnezeu pentru mine păcătosul, căci făgăduiesc, cu ajutorul lui Dumnezeu, să nu mai fac aceste păcate, să fac canon pentru ele și să pun început bun.

RUGĂCIUNEA ELEVILOR

Dumnezeule Preasfinte, izvor de nemărginită înțelepciune și bunătate, făcător al tuturor celor văzute și nevăzute, ascultă rugăciunea noastră ce o înălțăm către Tine cu multă umilință. Întărește, Bunule, pe conducătorii noștri bisericești și lumești. Dă-le lor să cugete cele bune și de folos pentru Biserica și țara noastră. Apără-i de vrăjmașii văzuți și nevăzuți, ca să ne poată îndrepta pe calea mântuirii, cu pace și cu dragoste.

Iar nouă, copiilor, luminează-ne mintea ca să înțelegem învățăturile ce ni se dau și întru toate de-a pururea să păzim poruncile Tale și să facem voia Ta cea sfântă; ca, astfel, să ne putem fi folositori nouă înșine, părinților, fraților, surorilor și poporului în mijlocul căruia trăim; să aducem bucurie și mulțumită învățătorilor și făcătorilor noștri de bine, și să împlinim toate îndatoririle către țară, către școală, către familie și aproapele nostru. Primește plecarea genunchilor și rugăciunea pe care o facem, ca pe o tămâie binemirositoare înaintea Ta.

Trimite harul Tău asupra noastră și ne învrednicește să trecem cu bună rânduială vremea învățaturii. Povățuiește-ne să umblăm și să lucrăm cu înțelepciune în tot cursul vieții noastre, ca de noi și prin noi, să se preamărească Preasfânt numele Tău în veci. Amin.

RUGĂCIUNEA COPIILOR PENTRU PĂRINȚI

Doamne, Dumnezeul nostru, Tu, Cel ce încălzești florile și verdeața de pe tot pământul cu căldura soarelui Tău, și sufletul omenesc cu căldura iubirii Tale; Tu, Cel ce toate le-ai zidit de bunăvoia Ta în cer și pe pământ și pe toate le păstrezi prin

dragoste și milă, revarsă, mult-îndurate Doamne, peste sufletul meu cel slab și smerit, care se închină Ție, bunătatea și darul Tău, și iubire și milă peste părinții mei, peste mai-marii mei și peste toți aceia care se ostenesc pentru mine și care m-au ajutat vreodată cu sfatul și bunătatea lor.

Fă din sufletul meu un soare călduros pentru sufletul lor, ca fiecare din ei să simtă din îndestulare mângâierile și ajutorul cel venit de la Tine și revărsat asupra lor prin rugăciunile și dragostea mea fiască. Îți vorbește, Părinte, inima mea de fiu (fiică), și știu că Tu cunoști lăuntru nostru și că nu Te vei întoarce de la inima mea, atât de dăruită tuturor acelora pentru care te rog; dăruiește-mi, Doamne, înțelepciune, ca să nu uit niciodată, nici în supărări, nici în necazuri și nici în bucurie, învățătura Ta, că binecuvântările părinților întăresc casele fiilor, și iarăși cununa bătrâneților sunt fiii lor și lauda fiilor sunt părinții lor. Pentru aceasta, rogu-Te, Doamne, slăvite Împărate și bunule Părinte, întărește-mă să cresc înaintea feței lor cu temerea de Tine și cu rușinea de oameni, pentru ca, prin curățirea de orice rău, prin împlinirea oricărui bine, prin fuga de orice păcat și prin setea de orice virtute, viața mea să fie spre mântuirea mea și a lor. Că Tu ești, Doamne, Cel ce odinioară ai zis: «Lăsați copiii să vină la Mine, că a

unora ca aceștia este Împărăția Cerurilor», și Ți-ai pus dumnezeieștile Tale mâini peste capetele lor și i-ai binecuvântat. Însuți Tu, Doamne, Iisuse Hristoase, trimite din cerul Tău cel preainalt binecuvântarea Ta peste mine, robul Tău, și ajută-mi să fac bucurie părinților mei și să umblu întru cărările Tale cele sfinte, săvârșind numai ce este bun și plăcut Ție, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNEA PENTRU FRAȚI ȘI SURORI

Doamne, Ție mă rog, binecuvintează pe frații mei (fratele meu) și pe surorile mele (sora mea), dându-le lor sănătate, viață lungă și darul Tău cel sfânt, ca să umble în căile Tale și să facă cele ce sunt după voia Ta cea sfântă. Dă-ne, Doamne, de acum și până la capătul vieții, să ne iubim și să ne cinștim unii pe alții; căci ce este mai bun și mai frumos decât a vieții frații împreună! Așa, Doamne, ascultă rugăciunea noastră și milostiv fii nouă, că bun și iubitor de oameni ești, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Amin.

CUPRINS

Mare-I Dumnezeu!	5
Valoarea credinței.....	20
Sfântul Marcu	
din Muntele Fracesc.....	24
Istorieară despre	
frica de Dumnezeu	50
Cum poate să treacă	
o mie de ani ca o zi?	62
Spovedania copiilor.....	79
Rugăciunea elevilor.....	83
Rugăciunea copiilor pentru părinți	84
Rugăciunea pentru frați și surori.....	86

Tehnoredactare computerizată
la Sfânta Mănăstire Sihăstria

Tipărită la Tipografia Mitropolitană Trinitas
în colaborare cu

Tipografia PRINT MULTICOLOR Iași
Str. Bucium nr. 34, Iași, 700265
Tel. (0232) 21.12.25, 23.63.88
Fax. (0232) 21.12.52

Începutul înțelepciunii este frica de Domnul. Ea este temelia tuturor faptelor bune. Înțelepciunea are două capete: primul este frica de Dumnezeu și cel mai de sus este dragostea de Dumnezeu, că toată fapta bună se începe din frica de Dumnezeu și se termină în dragostea de Dumnezeu, care este legătura desăvârșirii și cea mai înaltă faptă bună.

Frica de Dumnezeu nu te lasă să mănânci mult. Frica de Dumnezeu nu te lasă să mănânci de fruct în zilele oprite. Frica de Dumnezeu nu te lasă să înjuri. Frica de Dumnezeu nu te lasă să te răzbuni pe cineva. Frica de Dumnezeu îți aduce aminte de moarte, de judecată, de gheenă, de iad, de rai, de împărăția cerului, de slava dreptilor. Frica de Dumnezeu nu te lasă să vorbești de rău, nu te lasă să clevetești, nu te lasă să spui minciuni. Frica de Dumnezeu nu te lasă să te mândrești, să te trufești.